
SJORS
van de Rebellenclub
Nr. 32
8 augustus 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
S.O.S.
CAROL VOGES

VRAGEN STAAT VRIJ

Kunt u mij iets vertellen over Mike Hailwood?

Henry de Graaf, Zwolle

Reeds op zevenjarige leeftijd kreeg wereldkampioen Mike Hailwood van zijn vader een kleine motorfiets.

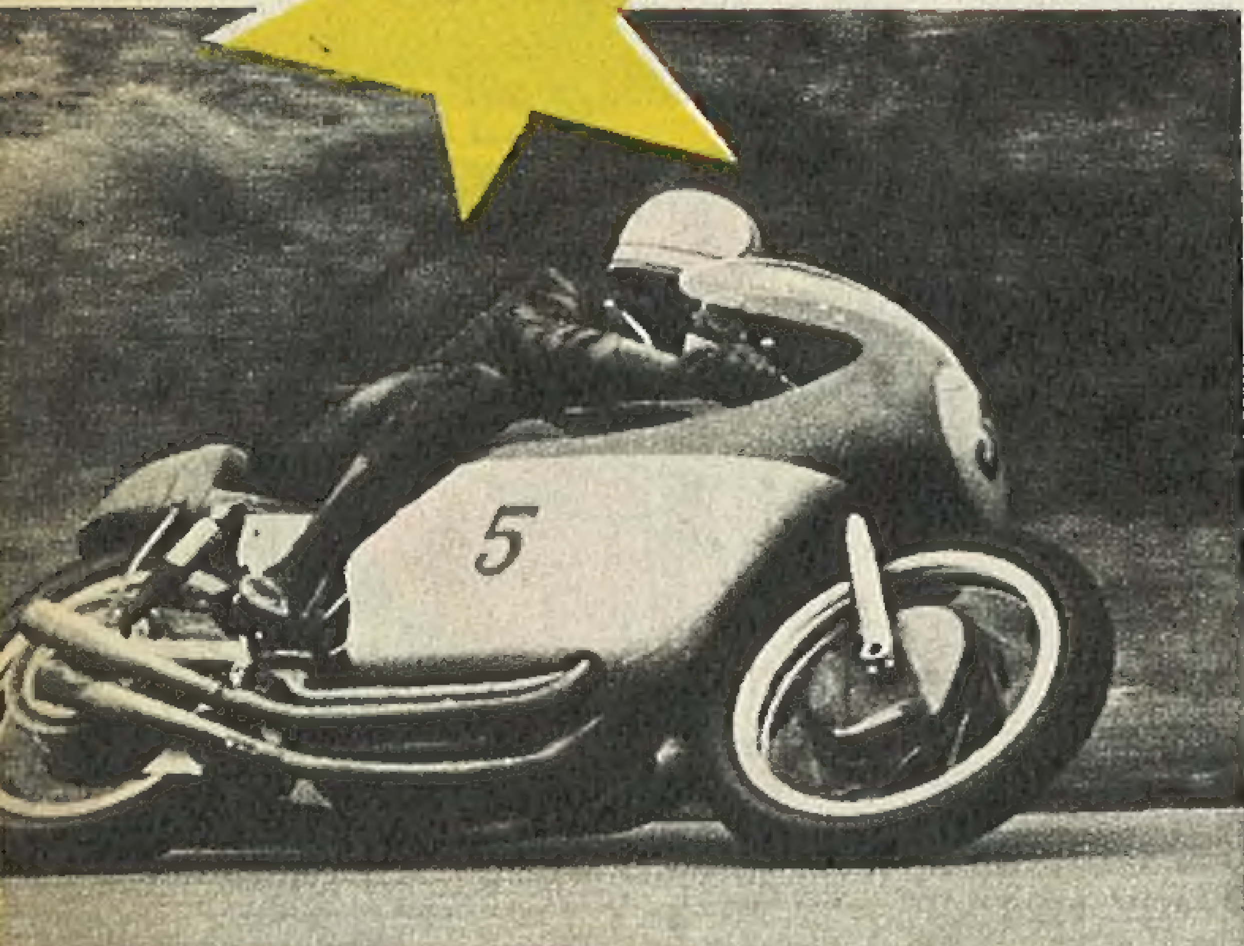
Met de gedachte om later net zo groot te worden als de befaamde Geoff Duke draaide Mike zijn eerste rondjes over de paden van het familielandgoed in Highmoor Hall. Tot schrik van de tuinlieden, maar tot groot genoegen van zijn vader, die vroeger zelf een sterk renner geweest was.

De eerste officiële races waren voor Mike Hailwood niet bijzonder succesvol. Wanneer hij een morele inzinking had, stond zijn vader hem echter steeds terzijde en hielp Mike weer op het rechte spoor. Zo werd hij door zijn vader naar Zuid-Afrika gestuurd, waar hij oefende met de bekende Bill Lacey. Dit verblijf in Zuid-Afrika bracht Mike op talloze circuits, waar hij reeksen successen behaalde. Hij verbeterde diverse snelheidsrecords in Port Elisabeth, Pietermaritsburg en Transvaal. Met zeven eerste prijzen keerde Mike naar Engeland terug.

Onder leiding van Geoff Duke wist Mike Hailwood in de TT-races niet minder dan vier zilveren bekers in de wacht te slepen.

Tegenwoordig rijdt Mike Hailwood veel met de 350cc-Downardmachines en zal ook in deze klasse ongetwijfeld nog van zich doen spreken.

MIKE HAILWOOD

Graag ontving ik wat gegevens over Norman Wisdom.

Theo Nijhof, Den Haag

Norman Wisdom werd geboren te Londen in 1920. Op zesentwintigjarige leeftijd maakte hij in de Collins Music Hall zijn toneeldebuut.

NORMAN WISDOM

In 1948 trad hij voor de eerste maal op voor de televisie in Amerika. Men kon hem toen zien als pantomimespeler.

Na zijn televisiedebuut in Amerika verscheen Norman regelmatig op de schermen in de Britse huiskamers. Ook in ijsrevues was hij een grote ster. Later kreeg Norman Wisdom contact met de film en thans behoort hij tot de tien meest verdienende filmsterren van Groot-Brittannië.

Graag ontving ik inlichtingen over stroom en over vogelspinnen.

Oscar van Vlijmen, Maastricht

Stroom is een hoeveelheid elektrische lading die door een bepaalde doorsnede van een geleider vloeit.

VOGELSPIN

Doordat metalen min of meer vrije, beweeglijke elektronen (dit zijn elektrisch geladen deeltjes) bezitten, hebben zij als kenmerk dat zij stroom goed geleiden.

Vogelspinnen komen voor in Midden- en Zuid-Amerika. Zij jagen vooral 's nachts op insekten, kleine hagedissen en muizen. De vogelspin verschuilt zich vaak op bananentrossen, zodat wij ze hier ook weleens te zien krijgen bij de bananenimport.

Zoals de meeste spinnen maken ook de vogelspinnen een web. Dit kunnen zij maken doordat zij vier verschillende spierklieren bezitten, die elk een eigen spintepel hebben, waardoor de draad naar buiten komt.

Wilt u iets schrijven over de autocoureur Jim Clark?

Gert Ochsendorf, Schalkhaar (Ov.)

Nadat Jimmy Clark op zestienjarige leeftijd de Schotse lagere school verlaten had, hield hij zich twee jaar bezig met het hoeden van schapen op de boerderij van zijn vader.

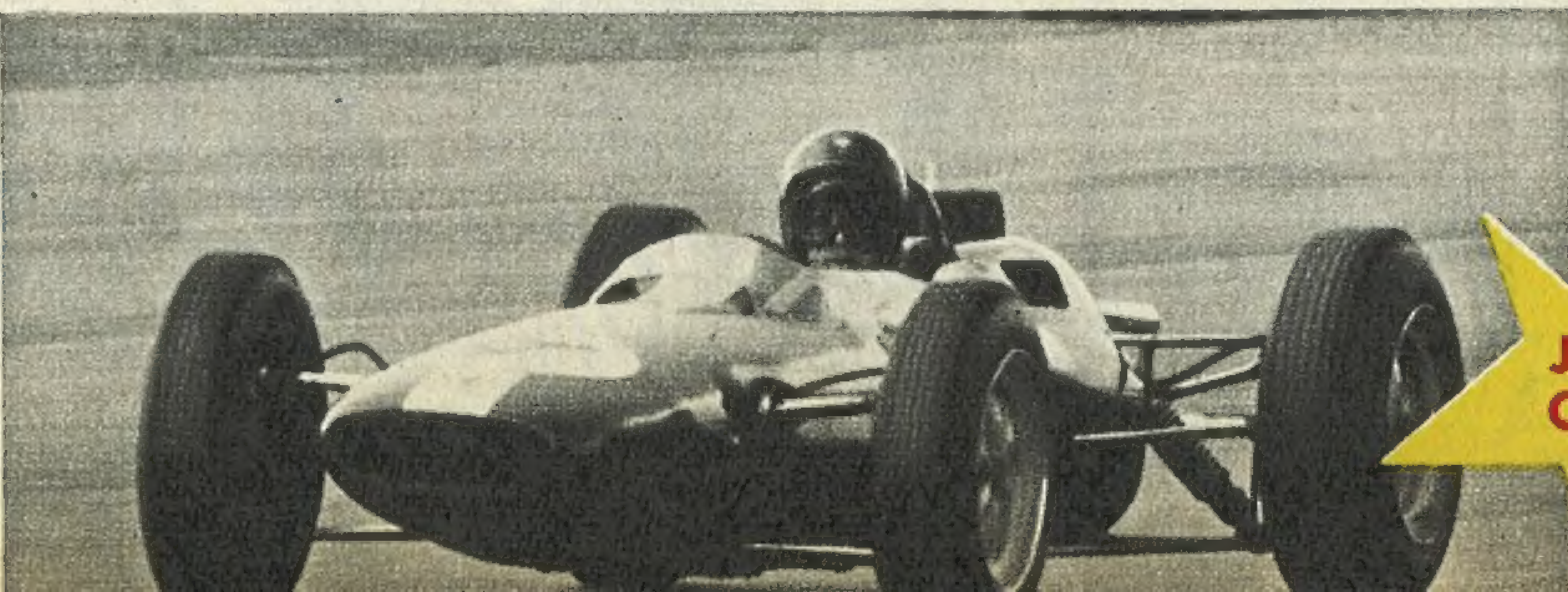
Op een gegeven moment had hij genoeg van het vlakke land en kwam hij in de stad in contact met automobielen.

Bij zijn eerste races behaalde hij slechts weinig successen, maar hij was gefascineerd door het geronk van de motor en de benzinelucht.

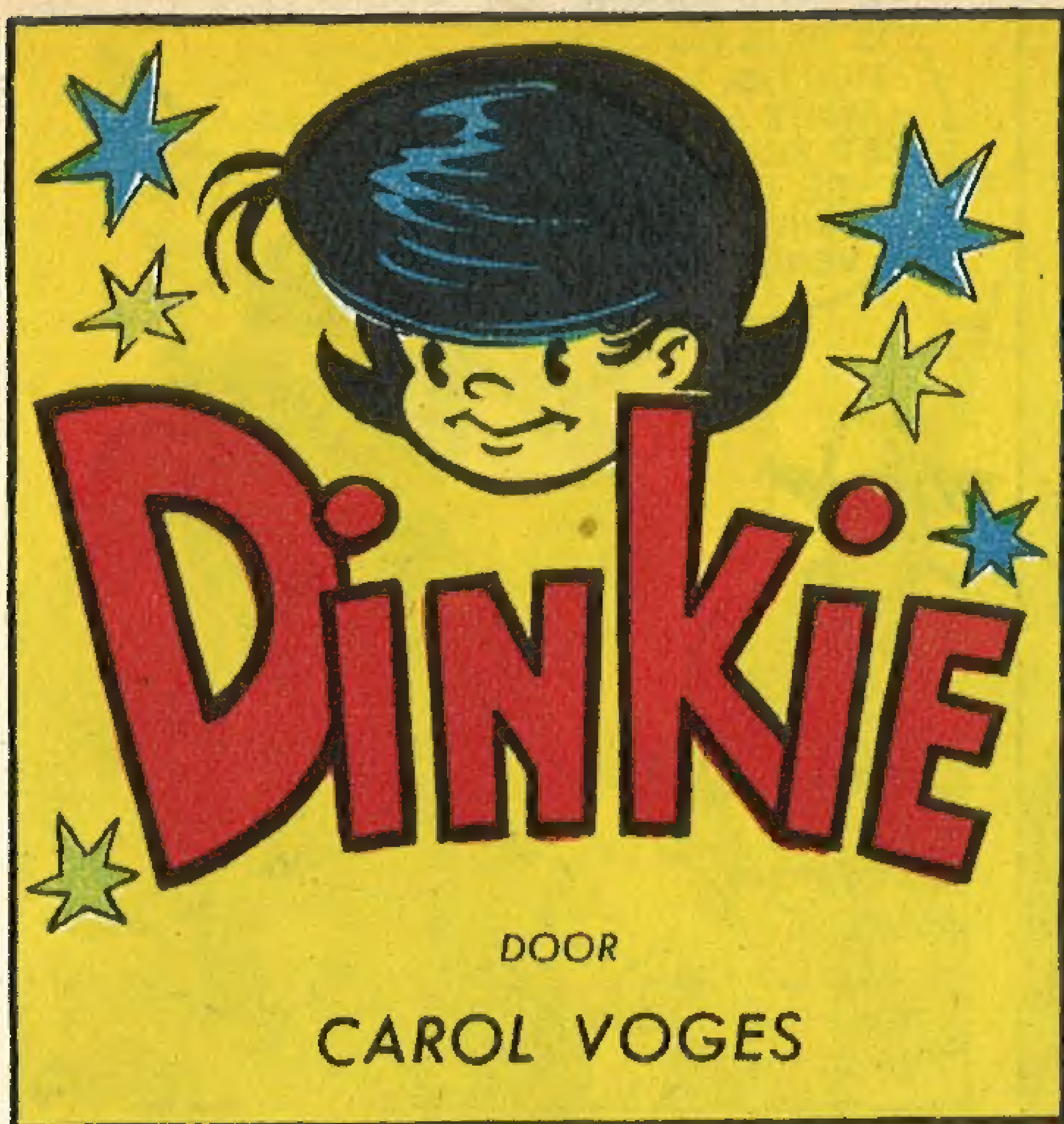
Toen hij tweeëntwintig jaar oud was, won Jim twintig van de dertig races, waaraan hij deelnam, en werd achtmaal tweede. Zijn eerste Grand Prix won hij op het circuit van Francorchamps, na een hevig duel met Graham Hill. Dit succes was voor de Lotusfabrieken een reden om Jim Clark een contract aan te bieden.

Met zijn Lotus behaalde hij reeksen successen. In 1963 won Jim Clark de Grote Prijs van Nederland in Zandvoort, waar zijn gemiddelde snelheid 157 km per uur bedroeg.

Wie denkt, dat de snelheid het leven voor Jim Clark uitmaakt, komt bedrogen uit, want als er geen koersen zijn, rijdt hij met een snelheid van zestien km op een tractor!

JIM CLARK

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

IK BEN BLIJ DAT IK NA DIT SPANNENDE VLIEGAVONTUUR RUSTIG NAAR HUIS KAN RIJDEN! WAT EEN GEDOE VOOR EEN MAN VAN MIJN LEEFTIJD!

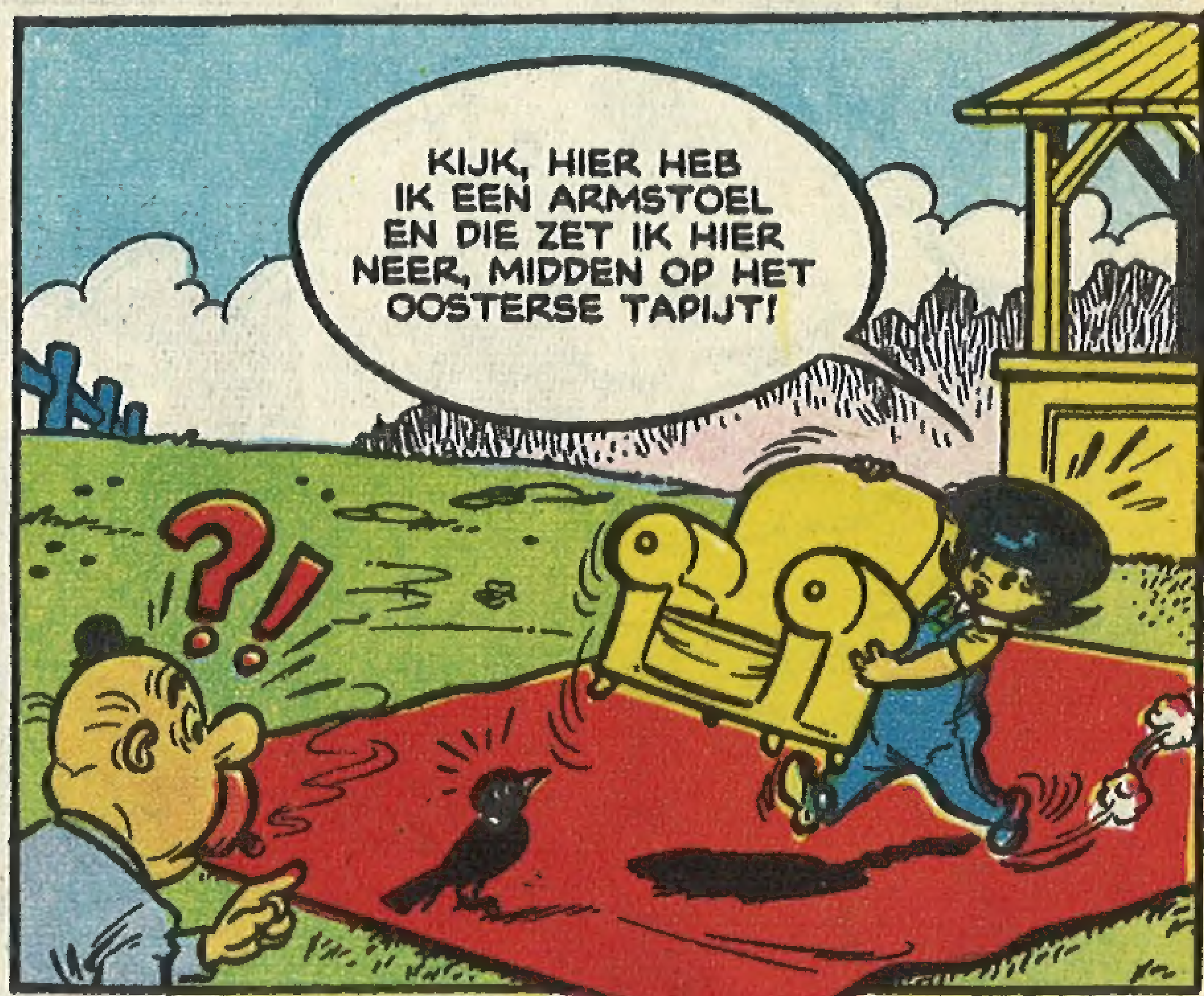

ALS EEN MISLUKTE FEESTBALLON HING IK DAAR IN DE LUCHT! BAH, WAT EEN FLAUWE STREEK VAN DIE DIRECTEUR!

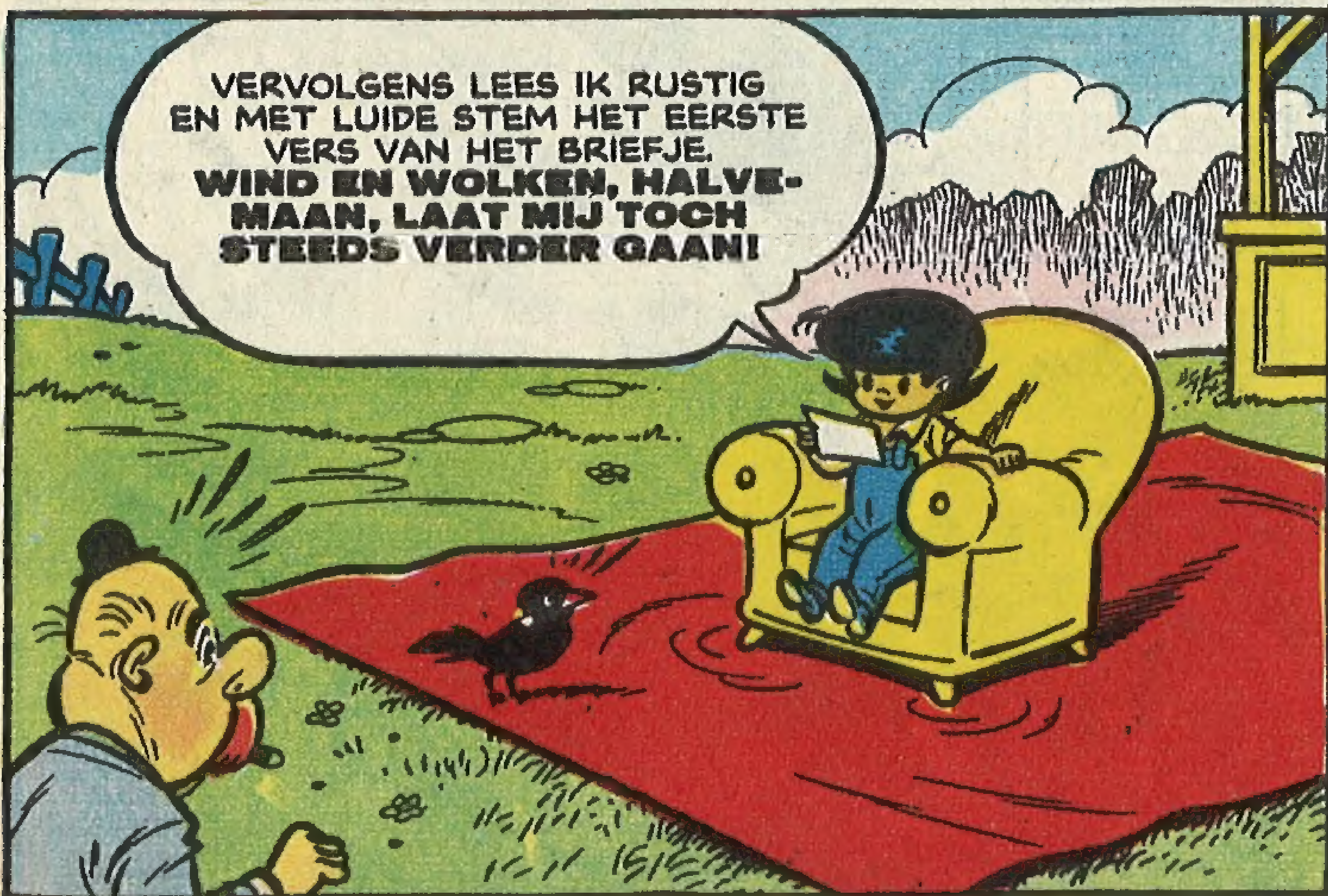

IK KRIJG VAN U NIET EENS DE KANS OM TE VERTELLEN HOE DE ZAAK WÉL IN ELKAAR ZIT!
ACH, HET MOCHT WAT!

DAT TAPIJT EN DE TEKST OP DAT BRIEFJE, DIE HOREN BIJ ELKAAR, DIE ZIJN NIET VAN ELKAAR WEG TE DENKEN!

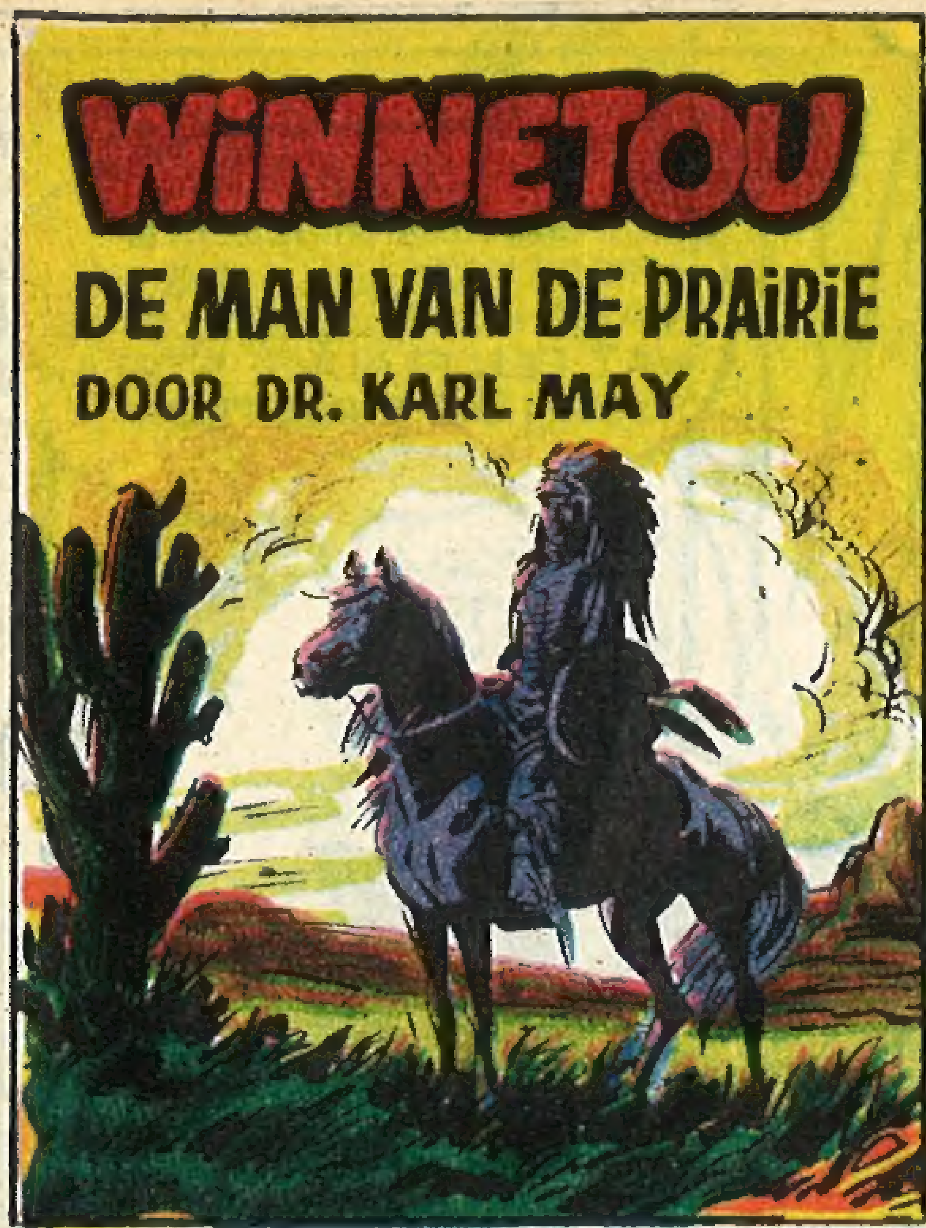

KIJK, DAAR STAAT ONS HUIS. ALLES LEKKER RUSTIG EN ORDELIJK, ZONDER ZENUW-SLOPEND GEVLIEG EN GEFLADDER!

DAG, OPA! DAG, DINKIE!
ZO, WE ZIJN ER. HA, DIE BEO! DAG, OUWE ROVER!
LUISTER EENS, OPA! IK HEB EEN PLANNETJE UITGEDACHT EN IK WIL WELEENS ZIEN OF DAT ZAL LUKKEN! LET OP!

KIJK, HIER HEB IK EEN ARMSTOEL EN DIE ZET IK HIER NEER, MIDDEN OP HET OOSTERSE TAPIJT!
?!

VERVOLGENS LEES IK RUSTIG EN MET LUIDE STEM HET EERSTE VERS VAN HET BRIEFJE. **WIND EN WOLKEN, HALVE-MAAN, LAAT MIJ TOCH STEEDS VERDER GAAN!**

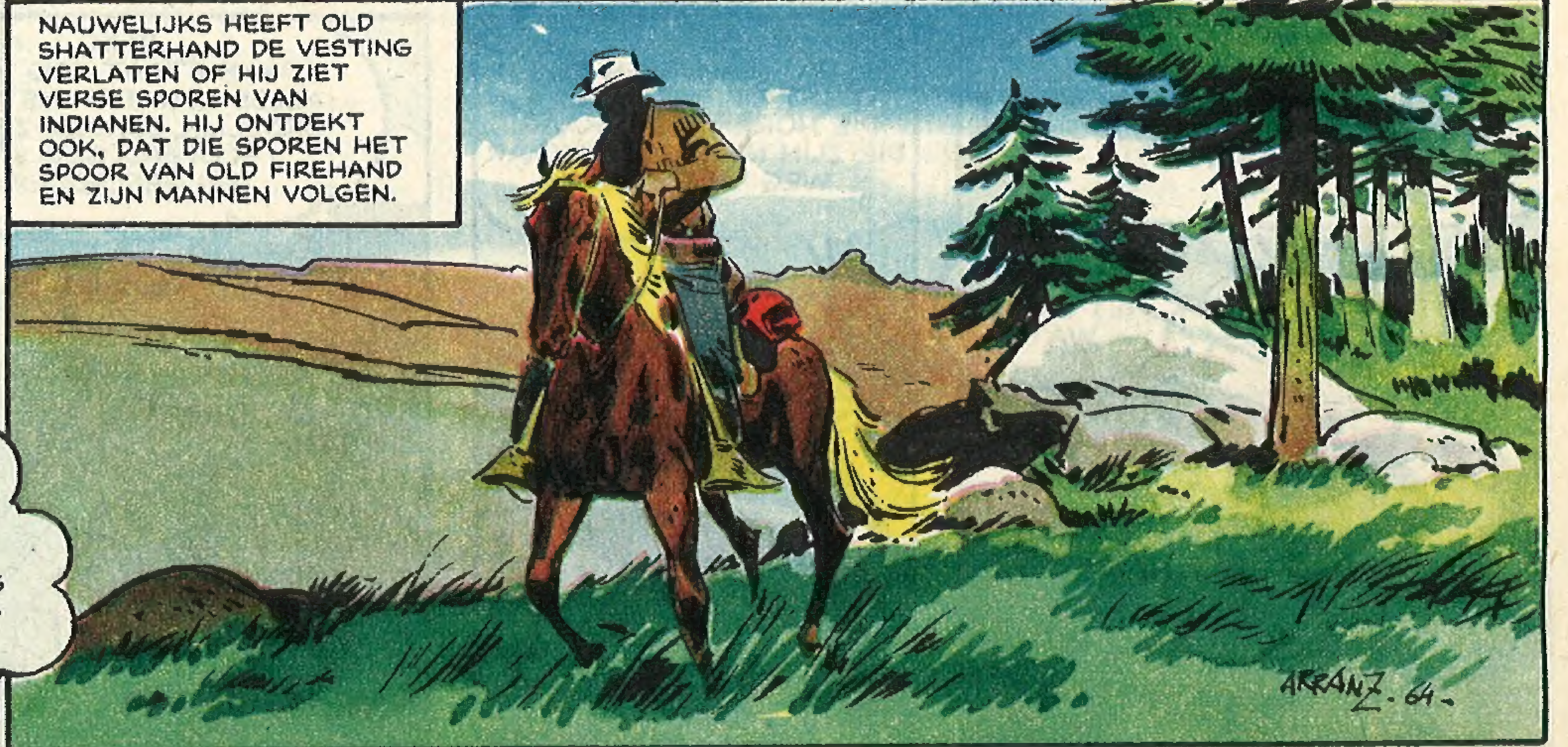

EN HUPSAKEE, IK VLIEG HEEL FIJN EEN RONDJE BOVEN HET GRASVELD! WAT ZEGT U DAARVAN? VEILIG EN VOOR-DELIG, VINDT U NIET?!
!

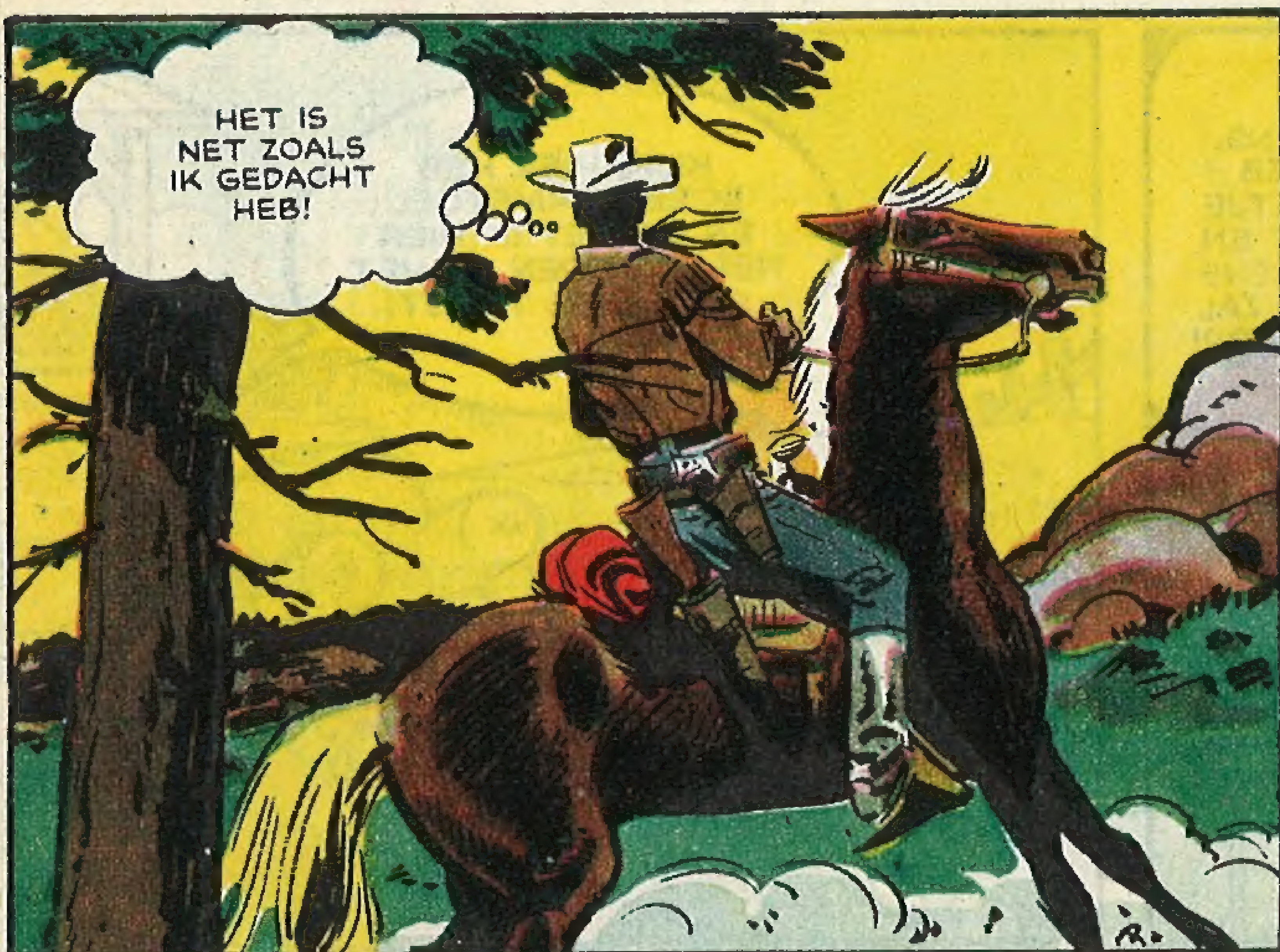

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

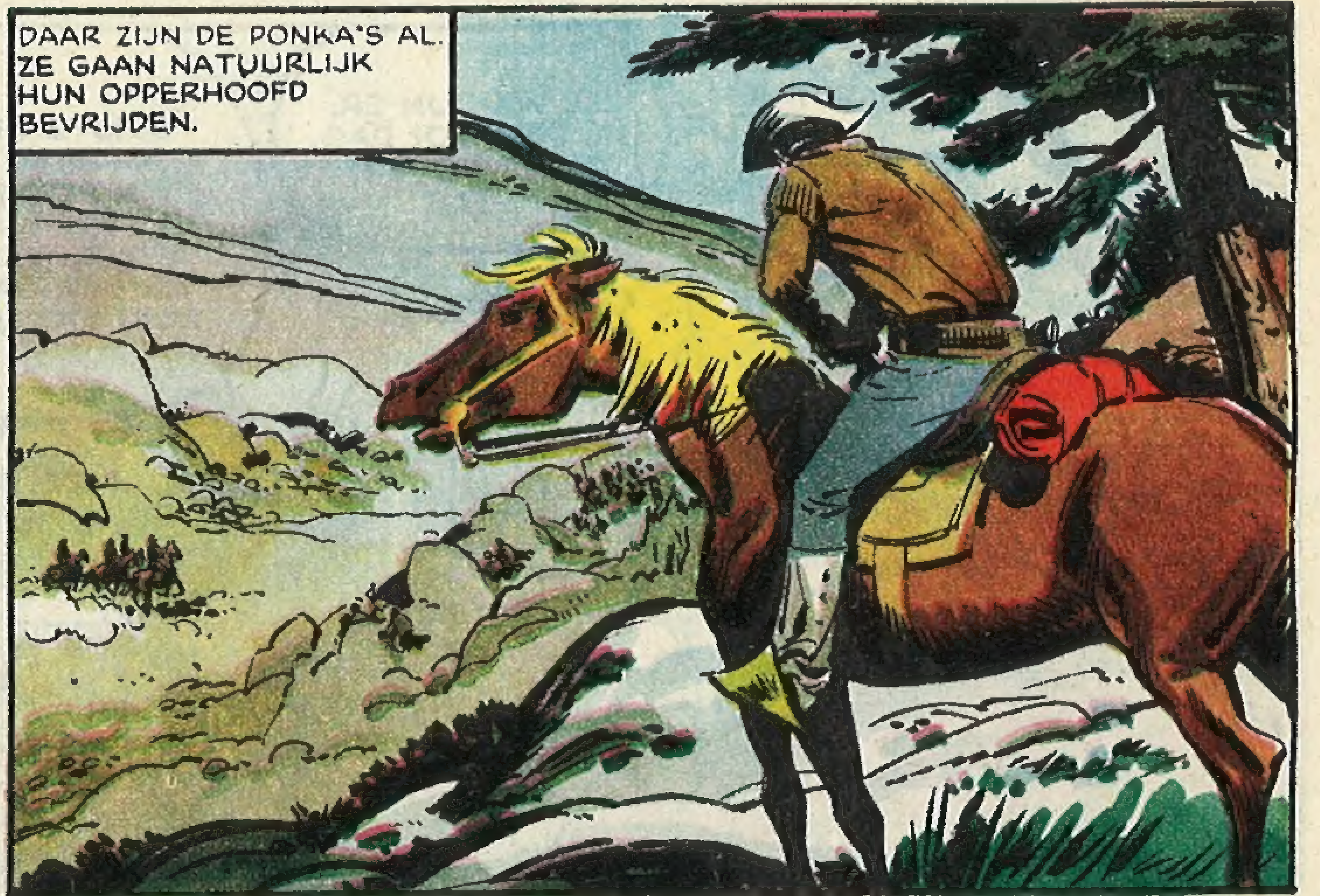

ALS JE HET NIET MET ONS EENS BENT, HOEF JE NIET MET ONS MEE TE GAAN. JE KUNT DAN DE VESTING BEWAKEN. KOM, WIJ GAAN WEG.

MIJN BROER IS WIJS EN VOORZICHTIG, MAAR IK MOET MEEGAAN. HET IS MIJN PLICHT DE ZOON VAN RIBANNA TE VERGEZELLEN.

OLD SHATTERHAND BLIJFT ALLEEN ACHTER.
IK WEET ZEKER, DAT ZIJ IN HANDEN VAN DE PONKA'S ZULLEN VALLEN. IK GA HEN ACHTERNA.

NAUWELIJKS HEEFT OLD SHATTERHAND DE VESTING VERLATEN OF HIJ ZIET VERSE SPOREN VAN INDIANEN. HIJ ONTDEKT OOK, DAT DIE SPOREN HET SPOOR VAN OLD FIREHAND EN ZIJN MANNEN VOLGEN.

HET IS NET ZOALS IK GEDACHT HEB!

DAAR ZIJN DE PONKA'S AL. ZE GAAN NATUURLIJK HUN OPPERHOOFD BEVRIJDEN.

DAAR MOET IK BIJ ZIJN!
PANG!
PANG!

ER ONTBRANDT EEN HEVIG GEVECHT MET DE PONKA'S, DIE HONDERDVOUDIG IN DE MEERDERHEID ZIJN. OLD FIREHAND EN DE ZIJNEN STRIJDEN MET DE MOED DER WANHOOP.
97

JIJ DACHT, DAT JE ME TE PAKKEN HAD, VERVLOEKTE HOND!

ONDANKS VERWOEDE TEGENSTAND...

...VALLEN OLD FIREHAND EN ZIJN VRIENDEN, DE EEN NA DE ANDER...

...ALS GEVANGENEN IN HANDEN VAN...

...DE VERBETEN VECHTENDE PONKA'S.

MIJN DAPPERE KRIJGERS HEBBEN MIJN BEVELEN STIPT EN GOED UITGEVOERD. ONZE VIJANDEN ZIJN LEVEND IN ONZE HANDEN GEVALLEN.

INTUSSEN WORDEN DE GEVANGENEN ZOLANG IN DE VESTING VAN OLD FIREHAND OPGESLOTEN.

WAAR... BEN IK? IS HIER NÓG IEMAND?
JA, SAM HAWKENS. IK BEN TOCH „IEMAND", ALS IK ME NIET VERGIS.

WAAR HEBBEN DE PONKA'S ONS OPGESLOTEN?
UITGEREKEND IN DE SCHUILPLAATS VAN OLD FIREHAND! PARRANOH HEEFT ONS IN DE HUIDENOPSLAGPLAATS LATEN SMIJTEN.

DAN IS ER NIET VEEL KANS, DAT WIJ HIER OOIT LEVEND WEGKOMEN.
DAT MOET JE NIET ZEGGEN! LET MAAR EENS OP. SAM HAWKENS ZAL PARRANOH EENS EEN AARDIGE POETS BAKKEN. HI, HI, HI!

Meneer Mouton,
die van de anderen was afgedwaald,
werd bedreigd door een neushoorn.
Tiger Joe
was hem op het juiste ogenblik
te hulp gekomen. . .

TIGER-JOE

redder in de nood

De kerstvakantie was ten einde en onze vriendinnen waren terug op school. In de kamer van de directrice werd een ernstig probleem besproken. . .

De vrolijke vijf

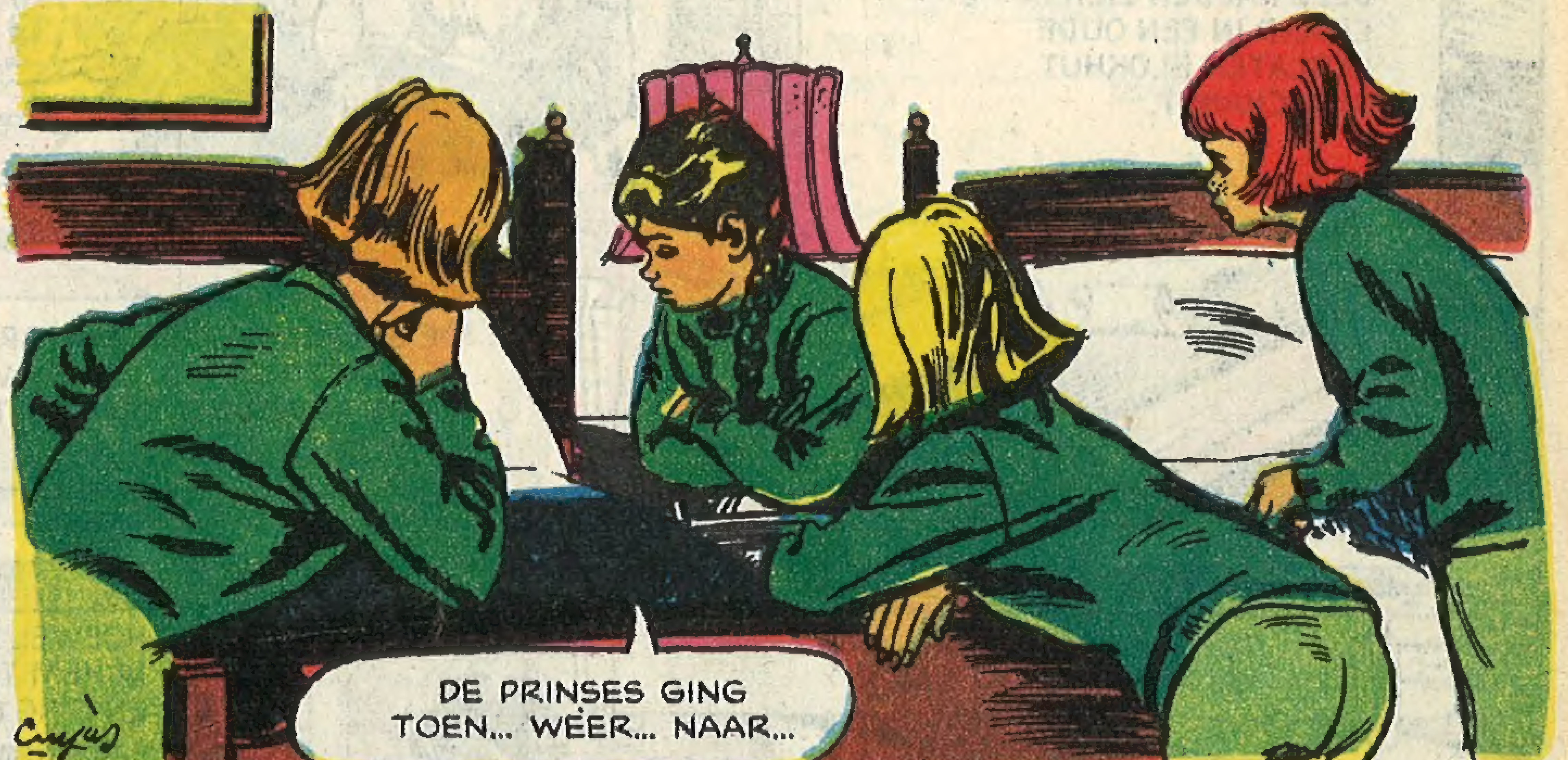
van de Edelweiss-school

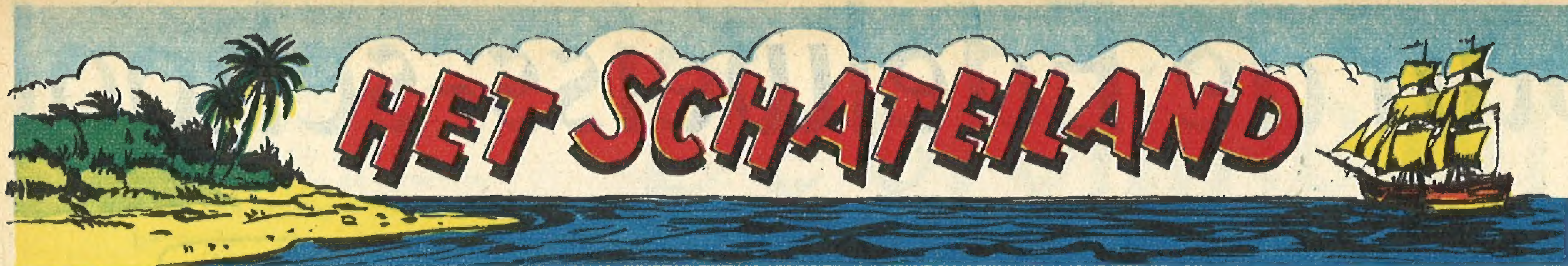

HET SCHATEILAND

DE HISPANIOLA WAS IN HANDEN GEVALLEN VAN DE MUITERS, DIE OP 'T STRAND HUN KAMP HADDEN OPGESLAGEN. TWEE VAN HEN ZOUDEN HET SCHIP BEWAKEN, MAAR ZE BLEKEN STOMDRONKEN AAN HET VECHTEN TE ZIJN TOEN JIM HEN ZAG. HIJ WAS NU AAN BOORD GEKLOMMEN EN ZOU PROBEREN HET SCHIP AAN DE EIGENAARS TERUG TE GEVEN. DEZE HADDEN ZICH OP HET EILAND IN EEN OUDE VERLATEN BLOKHUT VERSCHANST.
DE BOEVEN HADDEN ELKAAR FLINK TE GRAZEN GEHAD. DE EEN WAS DOOD EN DE ANDER ZAT GEWOND TEGEN DE VERSCHANSING.

TOEN IK NADERBIJ KWAM KREEG HIJ MIJ IN DE GATEN.
ZO, MENEER HANDS, VOORLOPIG KUN JE MIJ WEL ALS JE KAPITEIN BESCHOUWEN.
RUM, BRENG ME RUM, IK STERF VAN DE DORST.

HOEWEL HIJ EEN GROTE SCHURK WAS, WILDE IK HEM TOCH NIET LATEN VERSMACHTEN EN GING OP ZOEK IN DE KAJUIT.
WAT HEEFT DAT GESPUIS HIER HUISGEHOUDEN!

DE RUM DIE IK HEM GAF SCHEEN HEM WEER NIEUWE KRACHT TE GEVEN.
IK HEB MIJN HELE LEVEN PECH. IK HEB OPNIEUW VERLOREN, MAAR IK ZAL JE HELPEN.

IK WIL DE HISPANIOLA IN DE NOORDELIJKE INHAM OP HET STRAND ZETTEN.
IK ZAL JE ZEGGEN HOE JE DAT DOEN MOET, WANT DAAR HEB JIJ TOCH GEEN VERSTAND VAN.
HANDS HAD EVENVEEL BELANG BIJ EEN VEILIGE LANDING ALS IK, VANDAAR ZIJN VOORSTEL.

IK STUURDE VOLGENS ZIJN AANWIJZINGEN EN HET SCHIP GEHOORZAAMDE PROMPT.

TOEN WE DE INHAM NADERDEN, VROEG HANDS ME OM WIJN. DE RUM DIE IK HEM GEGEVEN HAD, VOND HIJ TE STERK! DAT WAS NATUURLIJK EEN GROTE LEUGEN. DE BOEVEN DRONKEN DE RUM ALS WATER EN NOG NOOIT HAD IEMAND HEM TE STERK GEVONDEN. ER ZAT WAT ACHTER. HIJ WILDE MIJ OM DE EEN OF ANDERE REDEN VAN HET DEK HEBBEN!

IK ZEI DAT IK DE WIJN ZOU HALEN, GING DE KAJUITTRAP AF, MAAR SLOOP OP MIJN TENEN WEER NAAR BOVEN.

IK ZAG HEM NAAR EEN TROS STROMPELEN EN ER EEN MES ONDER VANDAAN HALEN, DAT HIJ ONDER ZIJN KLEREN VERBORG.

IK HAALDE EEN FLES WIJN EN TOEN IK TERUGKWAM, ZAT HIJ WEER TEGEN DE VERSCHANSING OF HIJ NIET WEG GEWEEST WAS. IK LIET NIET MERKEN DAT IK WIST, DAT HIJ IN HET BEZIT VAN EEN MES WAS.

WE NADERDEN DE INHAM EN VOEREN LANGS EEN WRAK, DAT DAAR AL ZEKER JARENLANG MOEST LIGGEN.

TOEN IK NAAR DE VERSCHANSING LIEP, VERGAT IK EVEN DAT HANDS EEN GEVAARLIJKE SCHURK WAS.

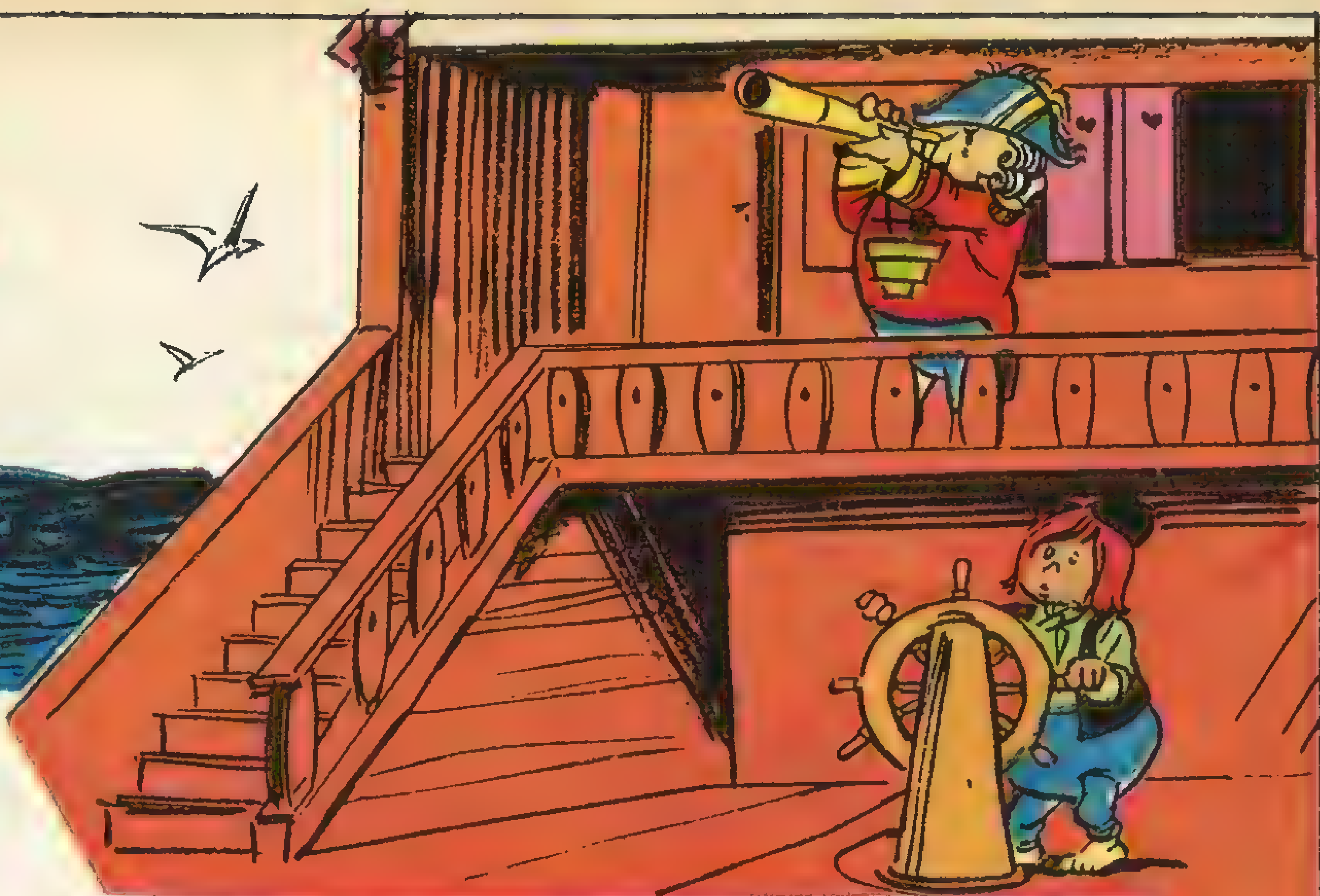
OP HET LAATSTE MOMENT KREEG IK HEM ECHTER IN DE GATEN EN RENDE WEG.

HIJ GING ME ACHTERNA, MAAR ZIJN GEWONDE BEEN BELETTE HEM OM MIJ IN TE HALEN. TOEN IK MIJN PISTOOL TROK, WEIGERDE HET WAPEN. HET KRUIT WAS NAT...

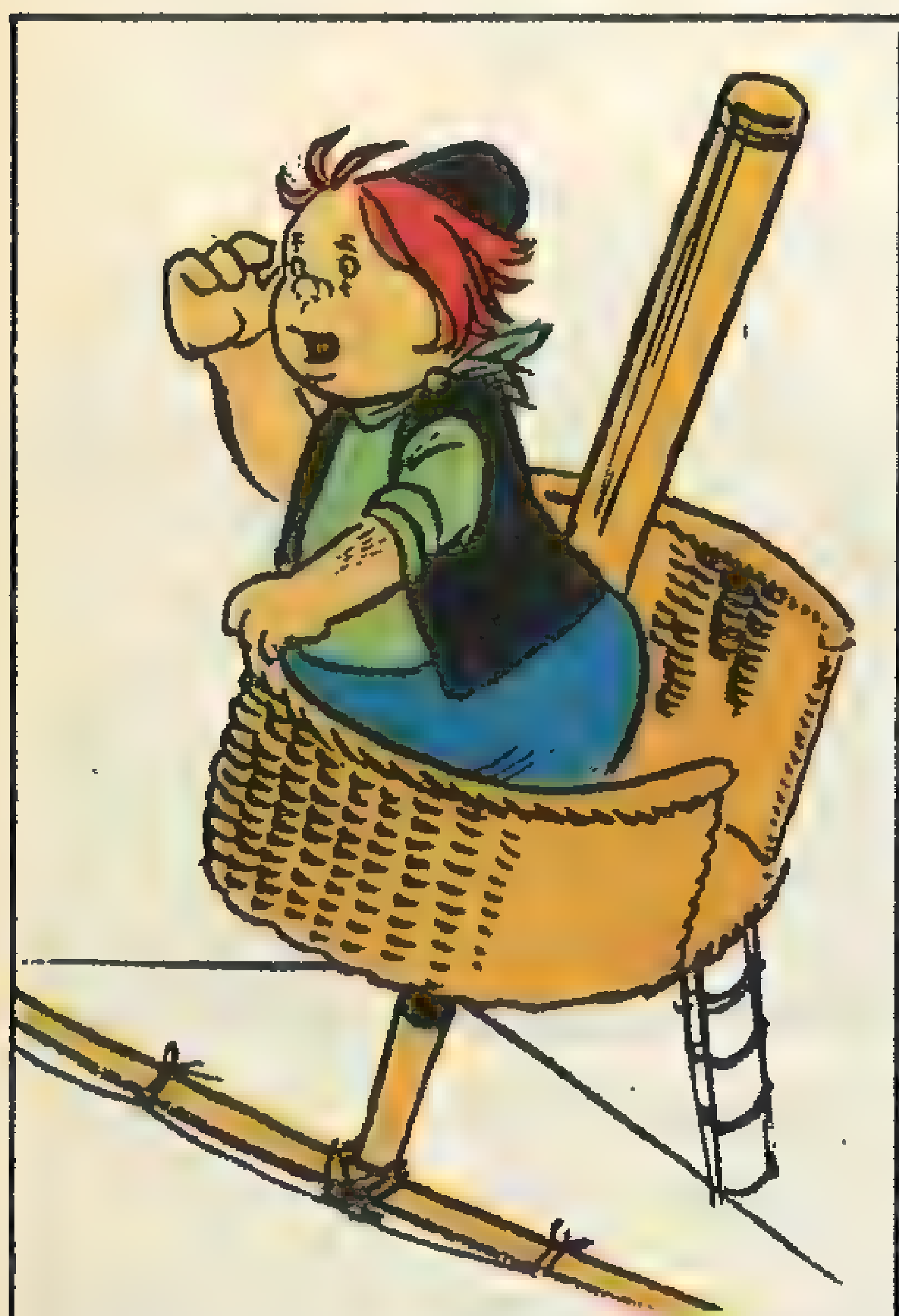
TEGELIJKERTIJD LIEP DE HISPANIOLA OP HET STRAND!

Freek en Frank

FREEK EN FRANK HADDEN KANS GEZIEN DE ZEEROVERS OP EEN LISTIGE MANIER OM DE TUIN TE LEIDEN. ZE HADDEN HUN EIGEN KLEREN TERUG EN VOEREN WEER OP HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM. DE PIRATEN BLEVEN ACHTER OP HUN EILANDJE...

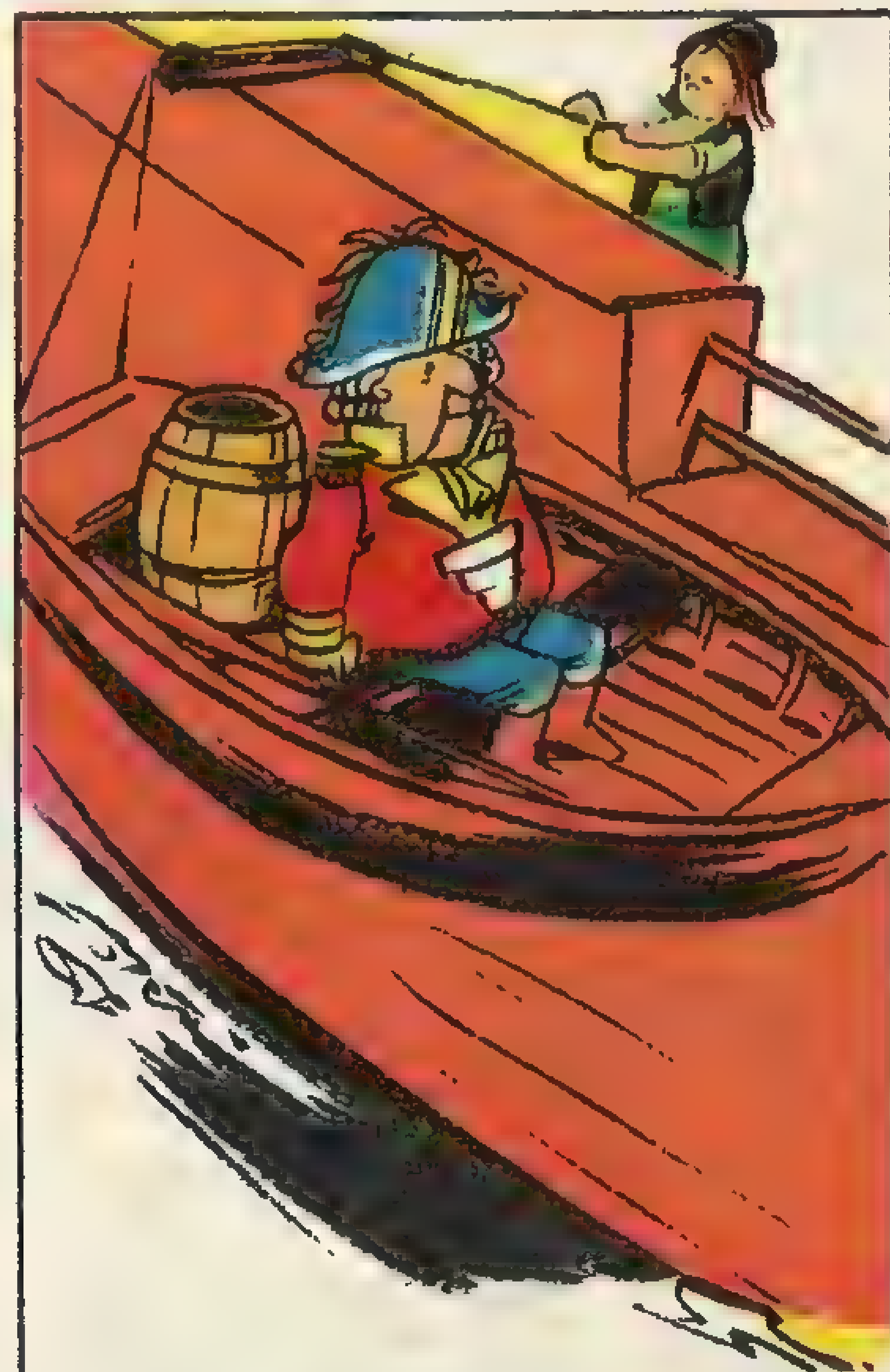
NU DE SPANNING VAN DE LAATSTE DAGEN VOORBIJ WAS, ZETTE HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM WEER KOERS NAAR DE GOUDKUST. DE ZEE WAS KALM EN EEN LICHTE BRIES BOLDE DE ZEILEN.

FREEK STOND ALS EEN VOLLEERD MATROOS OP DE UITKIJK IN HET KRAAIENEST. „LAND IN ZICHT!" RIEP HIJ OP ZEKER OGENBLIK.

DE VOORRAAD DRINKWATER MOEST NODIG WORDEN AANGEVULD EN DAAROM WAS DIT EILAND ERG WELKOM.

EEN KLEINE SLOEP MET AAN BOORD ADMIRAAL BOEM EN EEN PAAR LEGE TONNEN WERD GESTREKEN.

VERVOLGENS DAALDEN FREEK EN FRANK DE WIEBELENDE TOUWLADDER AF.

ZE GREPEN ELK EEN ROEISPAAN, DUWDEN AF EN BEGONNEN UIT ALLE MACHT TE ROEIEN. DE ADMIRAAL ZAT OP DE VOORPLECHT OM COMMANDO'S TE GEVEN.

MAAR HOE HARD FREEK EN FRANK OOK ROEIDEN, ZE KWAMEN NIETS DICHTER BIJ HET EILAND. NEE, HET LEEK OF ZE ER STEEDS VERDER VAN AF RAAKTEN..

ADMIRAAL BOEM DRAAIDE ZICH OM EN WILDE JUIST EEN COMMANDO GEVEN, TOEN EEN GROTE GOLF HET BOOTJE TE PAKKEN KREEG. HUP, DAAR GINGEN ZE HET WATER IN!

EVEN LATER SPOELDEN ZE OP HET STRAND VAN HET EILANDJE AAN. GELUKKIG WAS ER NIETS ERNSTIG GEBEURD. DE SLOEP MET DE WATERTONNEN LAG IN HUN NABIJHEID.

DRUIPEND VAN HET ZOUTE ZEEWATER BEGONNEN ZE AAN DE LAATSTE METERS DIE HEN VAN HET DROGE ZAND SCHEIDDEN.

ADMIRAAL BOEM TROK DIRECT ZIJN NATTE PLUNJE UIT EN LEGDE DIE OP EEN ROTSBLOK IN DE ZON TE DROGEN.

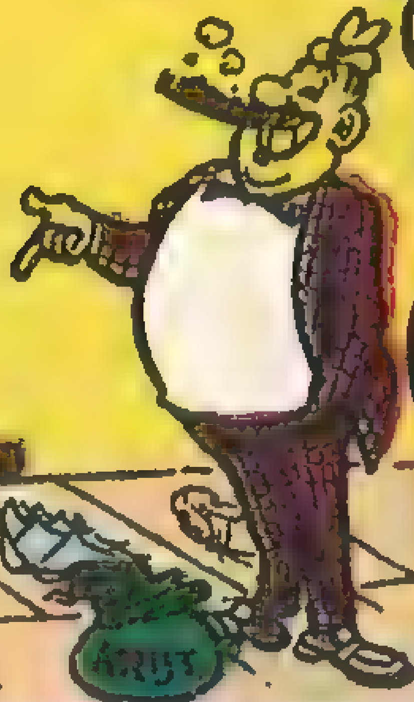

TERWIJL FREEK EN FRANK DE SLOEP LEEGHOOSDEN, STREKTE DE ADMIRAAL ZICH HEERLIJK LUI OP HET STRAND UIT EN VIEL BIJNA ONMIDDELLIJK IN SLAAP.

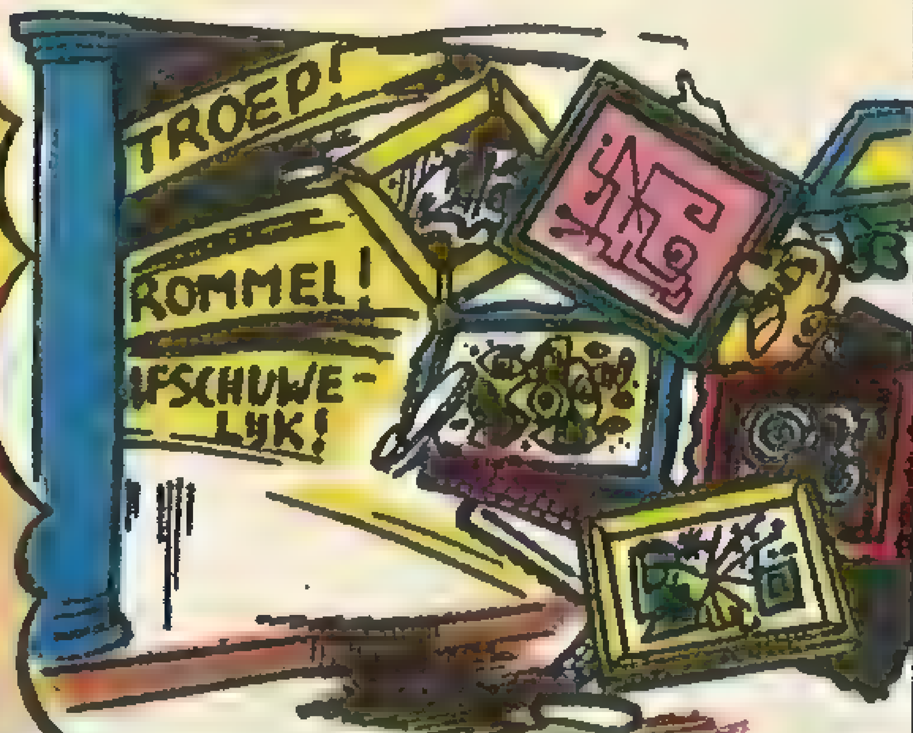
BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

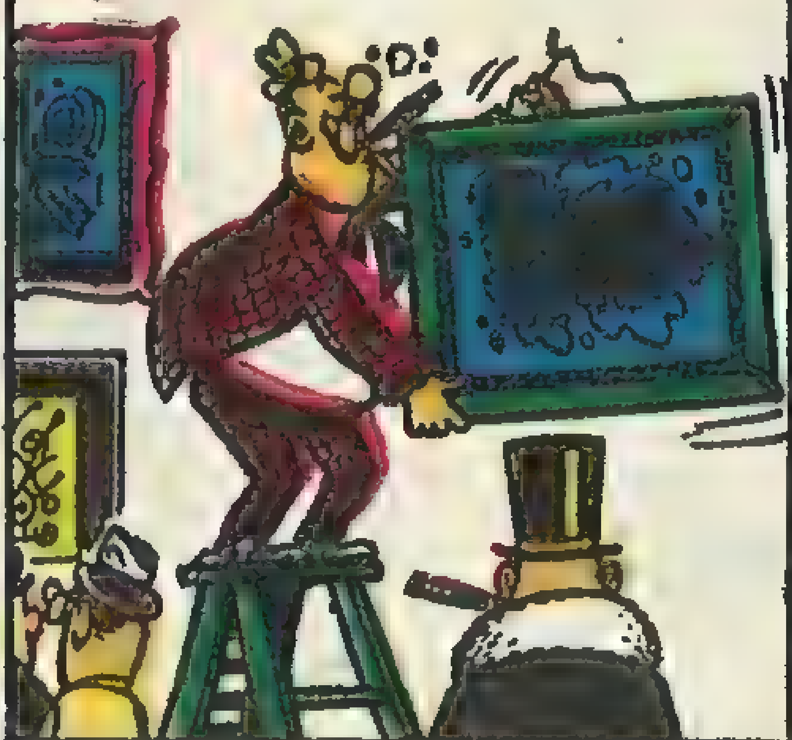

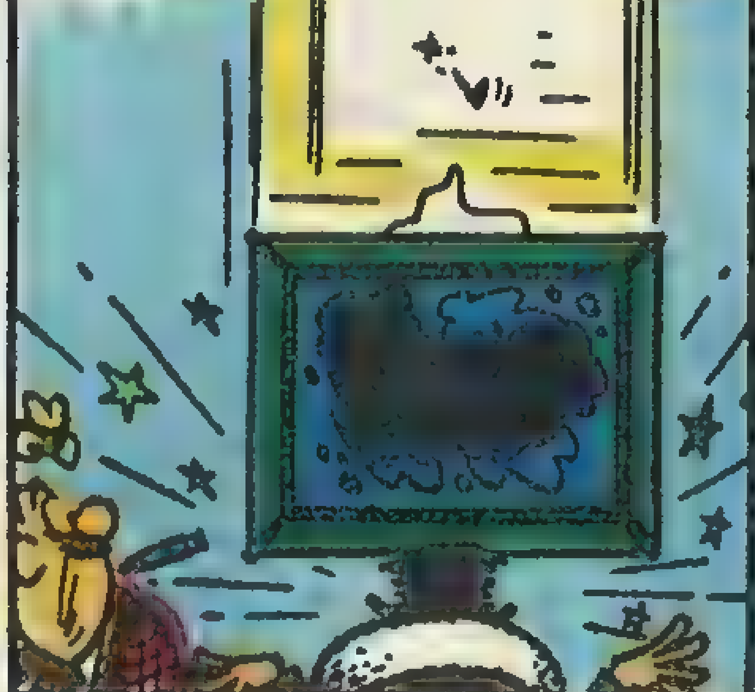

Wist je dat...

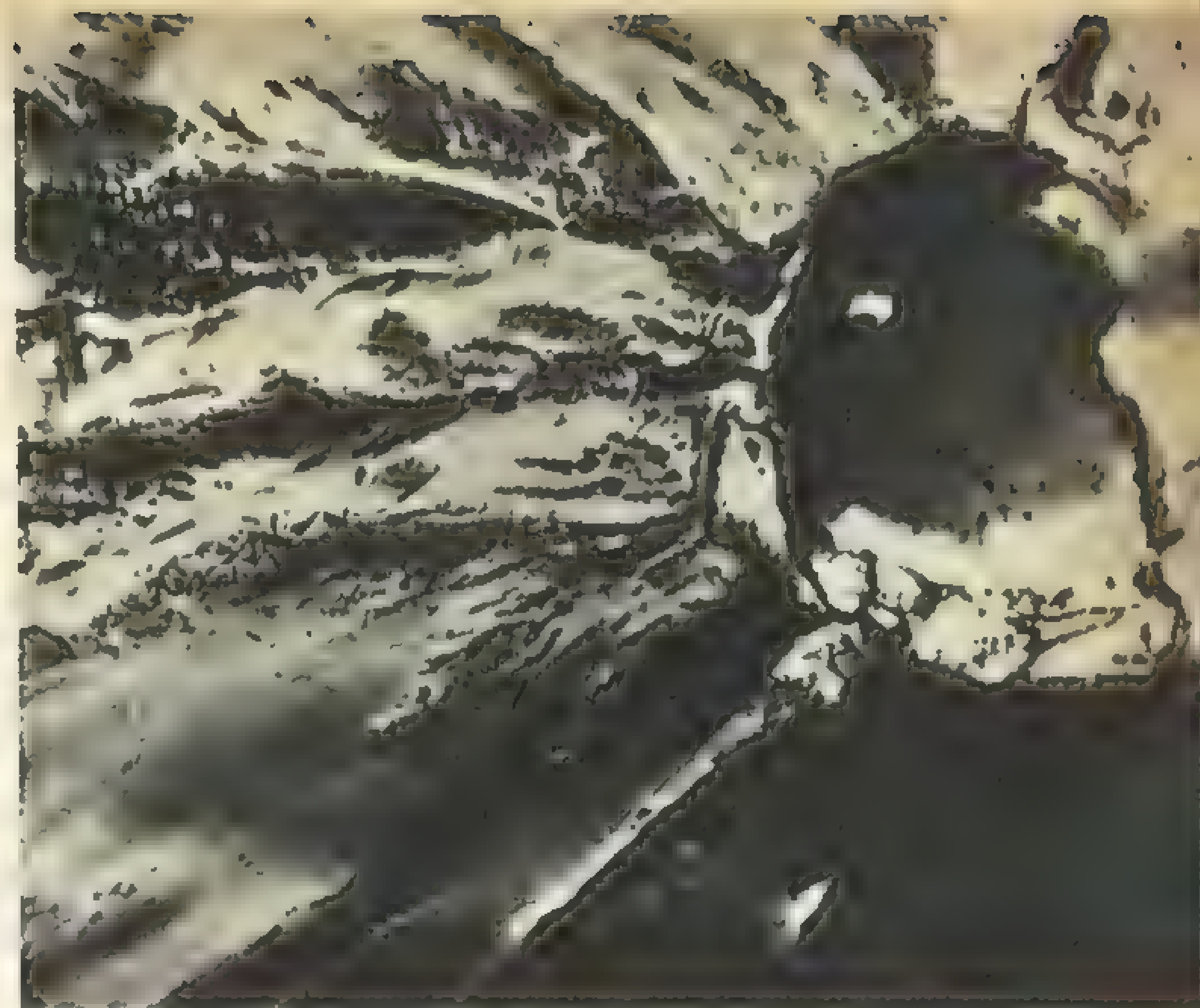
. . .de hoogste leeftijd, die een paard ooit bereikt heeft, tweeënzestig jaar is? Het paard, dat deze eer te beurt is gevallen, was een zekere Billy, die zijn leven in de stad Liverpool heeft gesleten. Hij stierf in 1822.

. . . Groenland zijn naam te danken heeft aan de Noorse zeevaarder en ontdekkingsreiziger Erik de Rode? Hij was de eerste Europeaan, die voet aan wal zette op dit eiland. Hij was in 982 vanuit IJsland vertrokken en stichtte spoedig daarna een kolonie op het nieuw ontdekte eiland. Hij gaf het de naam Groenland in de hoop hiermee kolonisten aan te trekken. In werkelijkheid was het eiland niet groen, maar wit (van sneeuw en ijs).

. . . de eerste Rally van Monte Carlo in 1921 werd gehouden? De race werd gewonnen door de Fransman H. Rougier. Hij reed in een Franse wagen, een Tureat-Mery.

. . . een basilisk eertijds een draakachtig monster was, dat door zijn gesis en het vuur dat hij uitspuwde andere dieren op de vlucht dreef? Tegenwoordig kennen we ook nog basilisken: het zijn kleine hagedissen, die voorkomen in tropisch Amerika.

. . . Japan een zeer vulkanisch land is? Slechts vijftien procent van het Japanse grondgebied is vlak en geschikt voor bebouwing. In totaal telt het land honderdvijftig vulkanen, waarvan er veertig actief zijn. Elke dag worden er ergens in het land schokken geregistreerd. De hoogste vulkaan en tevens de hoogste berg van het land is de Fujiyama. Op verscheidene plaatsen in Japan zijn geisers en hete bronnen, die wijzen op een vulkanische ondergrond.

. . . Amazonen volgens de oude Griekse legendes strijdlustige vrouwen waren, die woonden in een land op de zuidelijke oevers van de Zwarte Zee? Mannen werden in hun land niet toegelaten. De Amazonen vochten meestal te paard en waren verschillende keren in oorlog met Griekenland en andere nabuurlanden. Ons woord amazone (dame te paard) stamt uit die oude legendes.

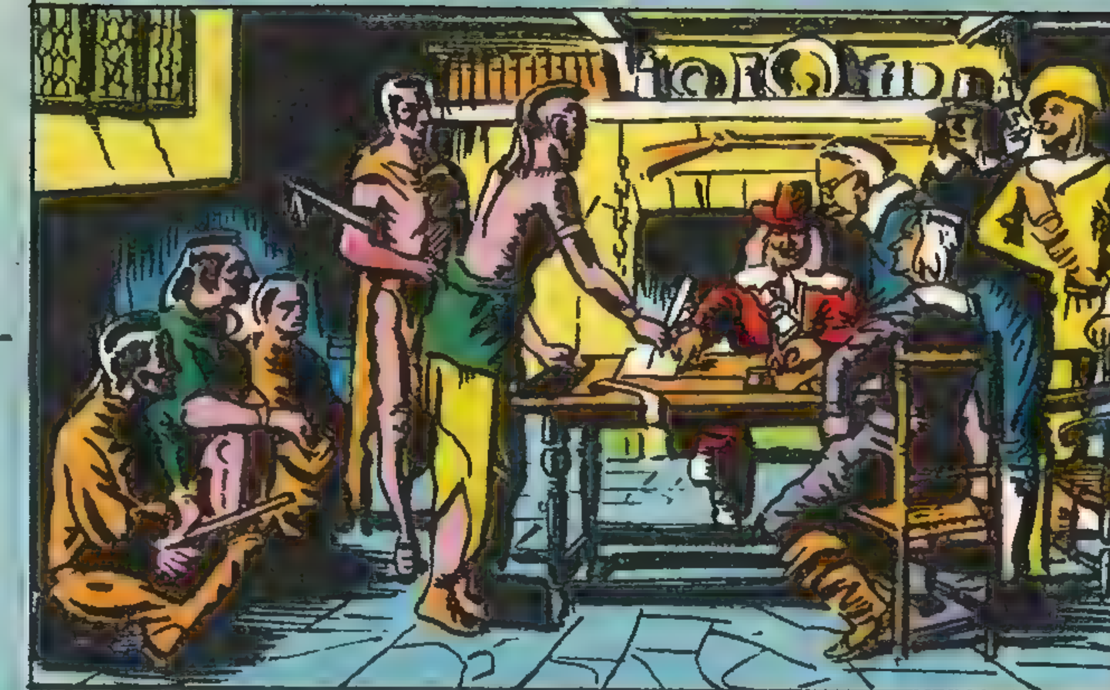
Van NIEUW-AMSTERDAM tot NEW YORK

Waar nu de machtige wereldstad New York ligt, ontdekte de zeevaarder Henry Hudson in 1609 met zijn schip de HALVE MAEN een schiereiland in de riviermonding. De ontdekker en zijn mannen werden begroet door Indianen, die het schiereiland Mannahattanik noemden (nu heet het Manhattan). Het werd in 1626 voor handelswaar en een geldbedrag van de Indianen gekocht. Er werden huizen, opslagplaatsen en een fort gebouwd. De „locatie", zoals een nederzetting in die tijd werd genoemd, kreeg de naam Nieuw-Nederland en de plaats werd Nieuw-Amsterdam gedoopt. De inwoners van de nederzetting werkten eerst voor de Verenigde Compagnie van Nieuw-Nederland en later voor de Westindische Compagnie, die de Nieuwnederlanders in 1645 een nieuwe gouverneur op hun dak stuurde om orde op zaken te stellen. Dit was Peter Stuyvesant, bekend om zijn houten been en zijn met zilver beslagen wandelstok. Koppige Piet, zoals hij werd genoemd, voerde een streng bewind over de nederzetting. In 1664 werd de bloeiende kolonie door de Engelsen ingelijfd bij hun reusachtige koloniale rijk. Ze veranderden de naam ter ere van de hertog van York in New York. De Engelsen raakten op hun beurt de kolonie kwijt aan de Amerikanen. De stad, die toen al de grootste van de Verenigde Staten was, werd in 1783 hoofdstad van het land, een rol die later door Washington werd overgenomen. In 1835 werd New York door een grote brand verwoest; vele gebouwen werden in de as gelegd, op hun plaats verrezen later reusachtige wolkenkrabbers. Op het ogenblik is New York na Tokio en Londen de derde grootste stad ter wereld met een aantal inwoners van ruim zeven miljoen.

EEN KLASLOKAAL UIT 1696 IN HET „VOORLEZERSHUIS" OP HET STATENEILAND BIJ NEW YORK. DIT GEBOUW BESTAAT NOG STEEDS. RECHTS VAN DE ONDERWIJZER DE PLAK, WAARMEE STOUTE KINDEREN GESTRAFT WERDEN.

BULTERS.

DE NEDERLANDSE ZEEVAARDER ADRIAAN BLOCK RICHTTE IN 1614 OP HET SCHIEREILAND (NU MANHATTAN) EEN HANDELSPOST OP. IN MEI 1626 KOCHT DE NEDERLANDER PETER MINUIT HET SCHIEREILAND VAN DE INDIANEN VOOR TACHTIG PAAR KOUSEN, DERTIG BIJLEN, DERTIG POND KRUIT, TIEN GEWEREN, TIEN HEMDEN, EEN VAATJE BRANDEWIJN, EEN KOPEREN BRAADPAN EN EEN GELDBEDRAG VAN ZESTIG GULDEN: HET EILAND EN DE RIVIER WAREN IN 1609 DOOR DE ZEEVAARDER HENRY HUDSON ONTDEKT. DE RIVIER IS LATER NAAR HEM GENOEMD. DE EERSTE KOLONISTEN WERKTEN VOOR DE VERENIGDE COMPAGNIE VAN NIEUW-NEDERLAND; DEZE WERD LATER OPGEVOLGD DOOR DE WESTINDISCHE COMPAGNIE. DE COMPAGNIE HAD HET NEGENENTACHTIG VIERKANTE KILOMETER GROTE EILAND MANHATTAN GEKOCHT VOOR HET STEEDS GROEIENDE AANTAL EMIGRANTEN, DIE HIER EEN LANDBOUWKOLONIE STICHTTEN.

ZO ZAG IN 1628 HET DORP NIEUW-AMSTERDAM ER UIT. HET WERD TOEN BEWOOND DOOR ONGEVEER TWEEHONDERD MENSEN EN WAS EEN BLOEIENDE HANDELSPLAATS. HET BESTOND UIT DERTIG HUIZEN, EEN FORT EN EEN MOLEN. HELAAS ONTSTONDEN ER AL GAUW ONDERLINGE TWISTEN IN HET BESTUUR VAN DE KOLONIE, TUSSEN DE KOLONISTEN EN MET HET MOEDERLAND. OOK WAS ER ONENIGHEID MET DE INDIANEN TEN GEVOLGE WAARVAN VERSCHEIDENE ALLEENWONENDE BOEREN EN HUN GEZINNEN HET LEVEN VERLOREN. IN 1645 WERD MET DE INDIANEN VREDE GESLOTEN. TOT DIRECTEUR-GENERAAL VAN DE KOLONIE WERD BENOEMD PETER STUYVESANT, DIE IN DE STRIJD TEGEN DE PORTUGEZEN EEN BEEN HAD VERLOREN.

PETER STUYVESANT REGEERDE DE KOLONISTEN MET STRENGE HAND EN DAT VIEL NIET ERG IN DE SMAAK. ER WERDEN KLACHTEN NAAR NEDERLAND VERZONDEN EN HET GEVOLG WAS DAT IN 1652 VOOR NIEUW-AMSTERDAM EEN BURGEMEESTER WERD AANGESTELD, DIE WERD BIJGESTAAN DOOR SCHEPENEN. OP 2 FEBRUARI 1653 KREEG NIEUW-AMSTERDAM STADSRECHTEN. OP 22 AUGUSTUS 1664 VERSCHENEN ER VIER ENGELSE FREGATTEN VOOR DE STAD. DE ENGELSE ADMIRAAL GELASTTE IN EEN BRIEF DE OVERGAVE VAN DE STAD. PETER STUYVESANT WEIGERDE EN EISTE DAT DE ENGELSEN ZOUDEN VERDWIJNEN. DE BURGEMEESTER ECHTER WILDE DE STAD OVERGEVEN EN HIEROVER WERD PETER ZÓ KWAAD, DAT HIJ ZIJN PIJP OP HET HOOFD VAN DE BURGEMEESTER STUKSLOEG, DE BRIEF VERSCHEURDE EN HEM DE SNIPPERS IN HET GEZICHT SMEET. DE BURGEMEESTER LIET TOEN DE BESLISSING OVER AAN DE BURGERIJ, DIE EEN HEKEL HAD AAN STUYVESANT EN BESLISTE DAT DE STAD ZOU WORDEN OVERGEGEVEN AAN DE ENGELSEN. DIT GEBEURDE OP 8 SEPTEMBER 1664. NIEUW-AMSTERDAM WERD NEW YORK.

OP DE PLAATS VAN DE AFGEBEELDE HEEREWEGH UIT 1660 LIGT NU DE GROTE VERMAAKSSTRAAT BROADWAY MET ZIJN VELE THEATERS EN BIOSCOPEN. VERSCHEIDENE NEDERLANDSE NAMEN ZIJN IN NEW YORK TERUG TE VINDEN. HET STATENEILAND HEET NOG PRECIES ZO ALS IN DE TIJD VAN DE KOLONISTEN. OP DE PLAATS WAAR PETER STUYVESANT EEN STADSMUUR LIET BOUWEN, LIGT NU WALLSTREET (WALL = MUUR), DE STRAAT WAAR DE GELDHANDEL HAAR CENTRUM HEEFT. WAAR IN 1660 HET DORPJE BREUKELEN LAG, LIGT NU DE NEW-YORKSE WIJK BROOKLYN. DE GROOTSTE NEGERSTAD VAN DE WERELD, DE WIJK HARLEM, IS GENOEMD NAAR DE NEDERLANDSE STAD HAARLEM. EEN PLAATS AAN DE HUDSONRIVIER, WAAR VROEGER VEEL WALEN WOONDEN, HEETTE WALENBOCHT; NU IS DAT WALLABOUT. DE PLAATS WAAR HET GESCHUT STOND OPGESTELD HEET NU THE BATTERY. (DE BATTERIJ).

NEW YORK IN 1750. NA DE BEZETTING DOOR DE ENGELSEN KWAM HET GEBIED OP 12 AUGUSTUS 1673 WEER IN NEDERLANDSE HANDEN TOEN ADMIRAAL CORNELIS EVERTSEN DE JONGE MET EEN KLEIN VLOOTESKADER NEW YORK OP DE ENGELSEN HEROVERDE. DE STAD WERD NU NIEUW-ORANJE GENOEMD. MAAR BIJ DE VREDE VAN WESTMINSTER VIEL DE BESLISSING DAT NEDERLAND DE KOLONIE VOORGOED AAN ENGELAND MOEST AFSTAAN. OP 9 NOVEMBER 1674 HAD DE OVERDRACHT PLAATS. TOT 1775 BLEEF HET GEBIED IN ENGELSE HANDEN; TOEN NAMEN DE AMERIKANEN HET BESTUUR IN EIGEN HANDEN. IN 1776 WISTEN DE ENGELSEN DE STAD NOG EENMAAL TE HEROVEREN, MAAR IN 1783 MOESTEN ZIJ ER DEFINITIEF AFSTAND VAN DOEN.

Kareltje Sprint

KARELTJE SPRINT, DIE SAMEN MET DE HEER KWARANTA EEN REIS ROND DE WERELD MAAKTE, WERD IN MONTE CARLO DE GEVANGENE VAN EEN MAHARADJA. TIJDENS EEN VAL WERD HIJ GERED DOOR LADY REBECCA SINGLETON, DIE HEM VOOR EEN DIEF AANZAG...

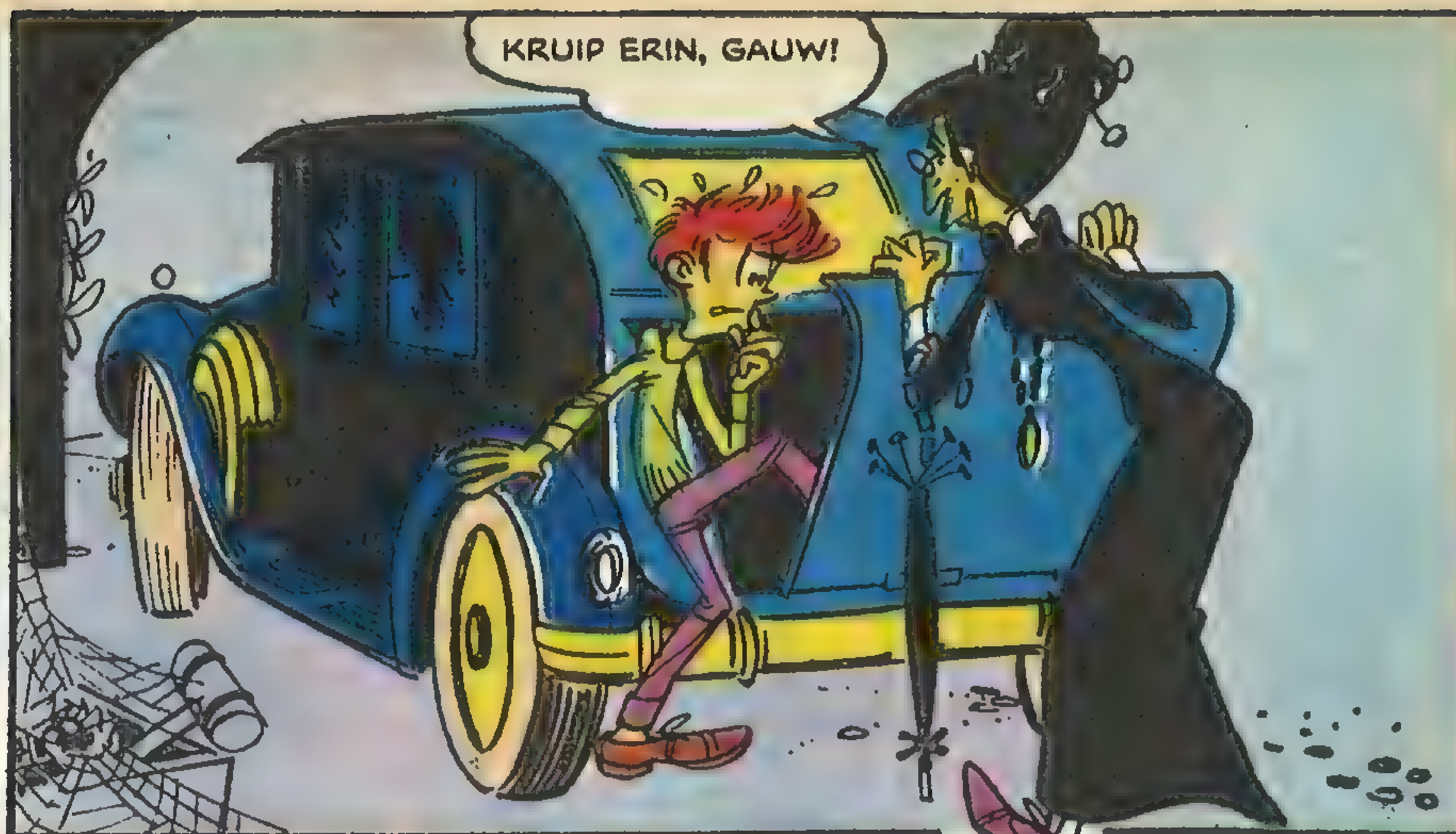

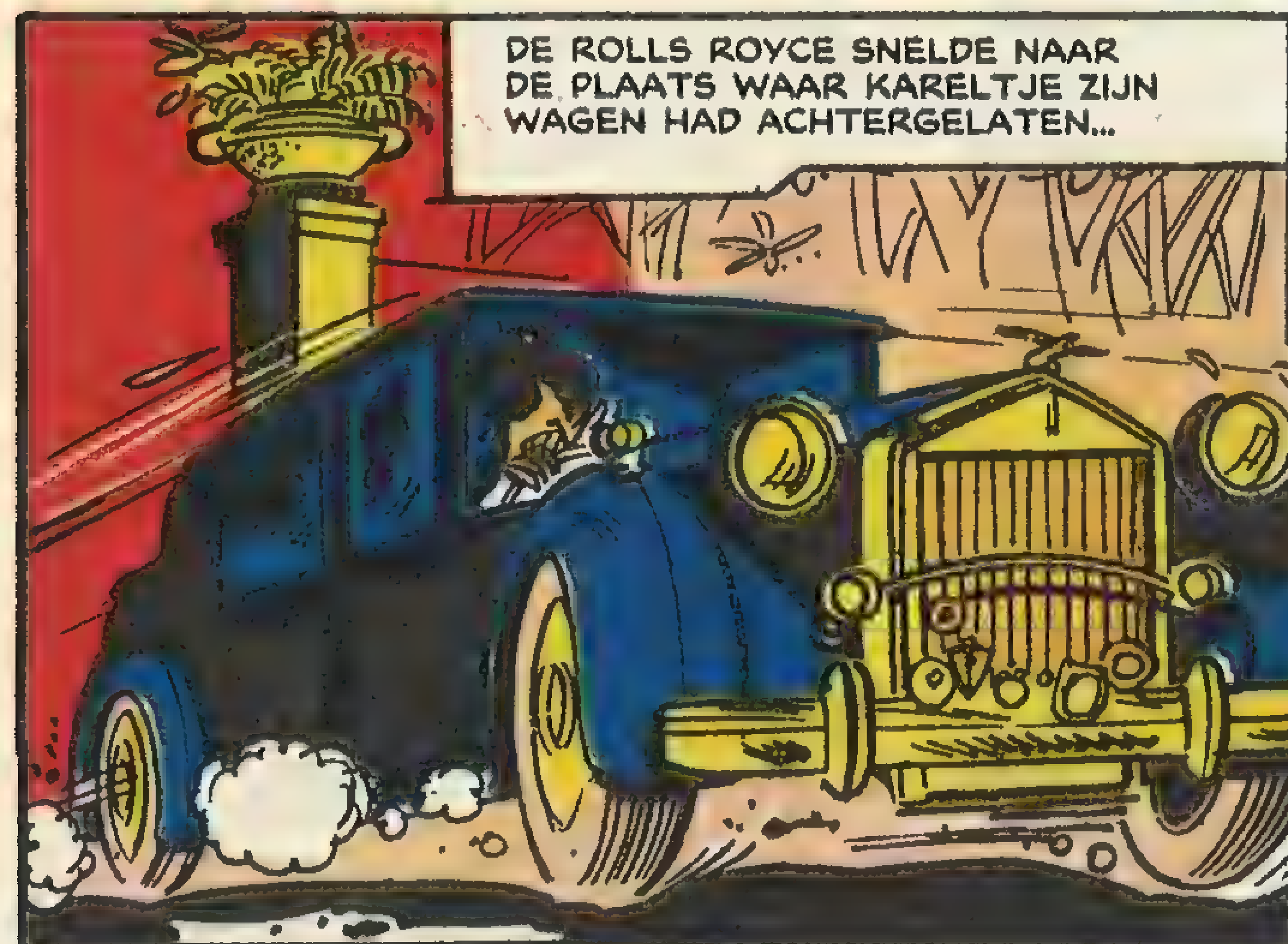

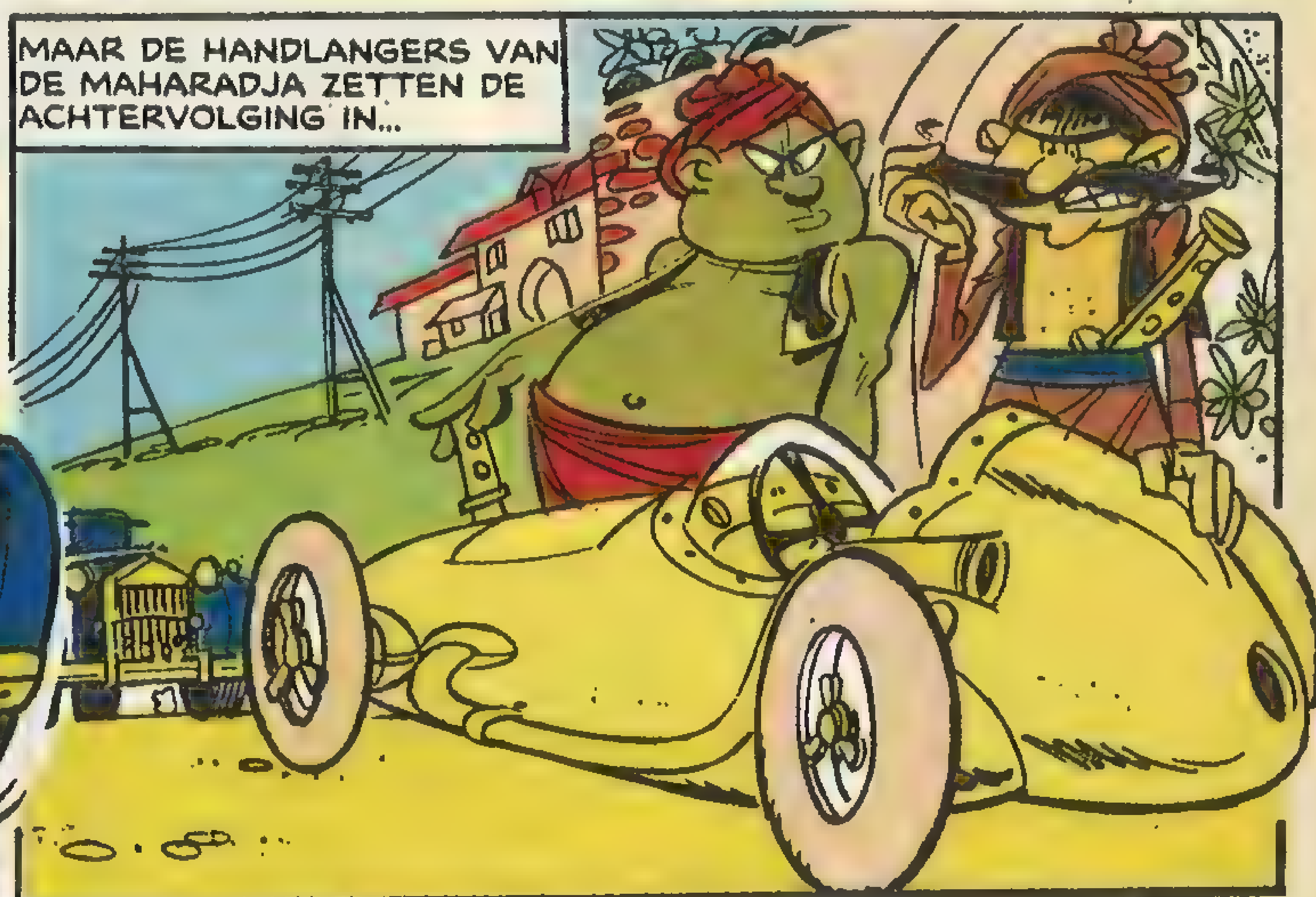

KOM MEE, IN DE GARAGE!
EN DAN?

KRUIP ERIN, GAUW!

HALT! BEVEL VAN DE MAHARADJA!

IK HEB NIKS MET JOUW MAHARADJA TE MAKEN!

DE ROLLS ROYCE SNELDE NAAR DE PLAATS WAAR KARELTJE ZIJN WAGEN HAD ACHTERGELATEN...

MAAR DE HANDLANGERS VAN DE MAHARADJA ZETTEN DE ACHTERVOLGING IN...

VIA DE SPREEKBUIS HIELD LADY SINGLETON KARELTJE OP DE HOOGTE VAN DE TOESTAND...

WE GAAN VERDER IN MIJN WAGEN!
©realpresse
12

HET GEHEIM VAN GROENENDAAL

door Mary C. Jane

HOOFDSTUK 1 — EEN SPOOKACHTIG HUIS

Dit is het helderste maanlicht dat ik nog ooit heb meegemaakt," verklaarde Gail Foster, toen ze in gezelschap van haar tweelingbroers Ted en Tim en hun vriendje Conan Prescott uit de bioscoop kwam en de weg naar huis insloeg.

De jongens liepen druk te praten over iets dat ze zo juist in de film hadden gezien en schenen haar niet eens te horen. Gail haalde haar schouders op. Och, waar maakte ze zich ook druk over? Dan had ze ook maar niet zo dom moeten zijn om met die knapen op stap te gaan. Nu had ze het laatste restje van haar zakgeld uitgegeven voor het een of andere dwaze verhaal over een ruimteschip. Ze begon maar alvast vooruit te lopen; het geklets van de jongens interesseerde haar niet.

Het was een vrijdagavond in oktober en het was bijna volle maan. De doodstille, kaarsrechte weg, die zich voor haar uitstrekte, leek wel van zilver en de daken van de huizen glansden in het licht. Nu en dan klonk onder haar voeten het geritsel van wat droge bladeren, die ze gedachteloos wegschopte, terwijl ze naar de kale kruinen van de bomen keek, die aan weerskanten van de weg statig omhoogrezen.

Ze was de jongens al een flink eind voor tegen de tijd dat ze de villa Groenendaal bereikte. De wit bepleisterde muren van het oude huis straalden in het maanlicht een melkachtige glans uit. De spijltjes van het hek dat de bijbehorende tuin omringde, waren eveneens wit geverfd en schitterden in de vrieslucht.

Gail was nog nooit eerder bij maanlicht voorbij het huis gekomen, tenminste niet alleen. Zelfs overdag maakte de villa een eigenaardige indruk en nu zag ze er bijna spookachtig uit. Het leek net alsof de zwarte gaten in de muren, die eens ramen en deuren waren geweest, weer echte ramen en deuren waren. Als je niet beter wist, kon je beslist niet zien dat ze je tegengaapten als de holle oogkassen van een geraamte. In werkelijkheid was de villa niet meer dan een karkas van een huis dat van binnen helemaal door brand verwoest was. Je zag niets van de verkoolde kozijnen, die naar binnen waren gevallen, en niets van de zwarte leegte die achter de witte gevel heerste.

Onwillekeurig begon Gail wat langzamer te lopen. Tersluiks gluurde ze eens over haar schouder om te kijken waar de jongens bleven. Dezen waren ondertussen een flink stuk achtergebleven en kwamen op hun gemak aandrentelen.

Met die villa Groenendaal was het toch eigenlijk wel een vreemd geval, vond Gail. Er was inderdaad niet meer dan een geraamte van over. En toch had de eigenares, mevrouw Morgan, sinds de dag van de brand nu al enkele jaren achtereen geregeld haar tuinman gestuurd om de omringende grasvelden bij te houden, de heggen en heesters te knippen en het hek te verven. Behalve deze knecht werd er niemand anders toegelaten. Bij de ingang en op alle hoeken van het terrein stonden bordjes met „VERBODEN TOEGANG"

De mensen die er in de buurt woonden hadden het op deze ruïne niet erg begrepen. Juist doordat de omgeving zo goed werd onderhouden, zag het huis zelf er des te slechter uit. Niemand begreep er iets van. Wat moest dat oude karkas daar te midden van de prachtig geschoren perken en keurig bijgeknipte heesters en boompjes?

Als mevrouw Morgan van plan was geweest het huis te laten herstellen om er weer te gaan wonen, zouden de buren er natuurlijk vrede mee hebben gehad, maar dat scheen niet het geval te zijn. Zij bewoonde een nieuw huis aan de andere kant van het dorp en had zich daar blijkbaar voorgoed gevestigd. Toch liet ze de villa in de staat die het gebouw door de brand had gekregen en toch dwong ze door haar bordjes de belangstellenden op een veilige afstand te blijven.

Gail keek langs de spookachtige ruïne heen naar de lichtjes, die in de verte schitterden tegen de hellingen van de heuvels. Het was een geruststellende gedachte dat hoog boven het dak van de villa de vensters van haar eigen huis haar vriendelijk tegemoet schenen.

In gedachten verzonken bleef Gail tenslotte een ogenblik staan. De jongens hadden haar nog steeds niet ingehaald. Er was vrijwel geen geluid dat de diepe stilte verbrak. De weg was verlaten en iedereen had zijn heil gezocht bij de warme kachel. Op enige afstand klonk alleen het gepraat van de jongens, die nog altijd diep onder de indruk waren van de avonturen van het ruimteschip.

Plotseling werd er, ergens vlak achter haar, geklopt. Gail schrok er zo van, dat ze zich met een ruk omdraaide. Iemand probeerde kennelijk haar aandacht te trekken. Maar toch was er niets anders te zien dan de spookachtig verlichte ruïne te midden van de tuinen in de zilveren glans van het maanlicht. Waar kon dat geklop vandaan komen?

Even later hoorde ze het weer, nog duidelijker dan de eerste keer. Klop, klop, klop. . .

Het hart bonsde haar in de keel. Zonder dat ze een voet kon verzetten staarde ze in de richting van het lege huis. Dat was de enige plek waar iets bijzonders aan de hand kon zijn.

Met overslaande stem begon ze te roepen tegen Ted en Tim en Conan, die juist tot aan het begin van het hek waren genaderd. „Kom eens hier, vlug!"

Toen het drietal haar had bereikt,

legde zij haar vinger op haar lippen en fluisterde: „Luister eens."

Het groepje stond doodstil aan het begin van het tuinpad en verroerde geen vin. Maar er was absoluut niets te horen. Ze wachtten en wachtten, doch er klonk geen enkel geluid.

„Ik weet zeker dat ik daar iemand heb horen kloppen," zei Gail. „Echt waar, twee keer achter elkaar."

Conan keek om zich heen. „Misschien is er wel hier of daar een boomtak tegen de rand van het dak geslagen," zei hij. „Maar ik geef toe dat dat niet erg waarschijnlijk is, aangezien er helemaal geen wind is."

„O nee, hoor, ik weet zeker dat het geen tak geweest is," antwoordde Gail. Ze tikte met haar knokkels op een van de spijlen van het hek. „Het klonk ongeveer zó. Het was alleen een veel holler geluid."

De gedachte van Tim, dat er weleens een specht in het spel kon zijn, wees Gail vol verontwaardiging af. „Jij bent me ook een slimmerd. Nooit gehoord dat spechten 's nachts slapen?"

„Stel je voor," riep Ted uit, „als er daarbinnen nu eens iemand gewond is geraakt, zodat hij niet meer naar buiten kan komen? Misschien ligt hij wel bekneld onder een van die verkoolde balken."

„Als dat het geval was, zou die iemand toch zeker wel om hulp roepen in plaats van als een specht op de muur te gaan kloppen," opperde Tim. Hij stootte zijn broer aan en ging, met een veelbetekenend hoofdknikje in de richting van zijn zuster, voort: „Och, ze raaskalt een beetje. Ze haalt zich gewoon te veel in het hoofd. Herinner je je dat verhaal nog dat ze laatst heeft geschreven over dat spook in die lege schoolklas? Ze fantaseert die dingen eerst en denkt dan dat ze werkelijk gebeurd zijn."

„Niets van waar," zei Gail geërgerd, „jij hebt er trouwens niets mee te maken wat ik schrijf. Moeder heeft je duidelijk genoeg gezegd dat je van mijn schriften moet afblijven."

Opeens zei Ted ongerust: „Zeg, Kathi zal daar toch niet opgesloten zitten?"

Met deze woorden liep hij kordaat het tuinpad op. Kathi was zijn hond, een kleine spaniël waar hij veel van hield en die hij vertroetelde alsof het een baby was. Het was een ongebruikelijke naam voor een hond, maar Ted vond Kathi nu eenmaal de leukste meisjesnaam die hij ooit gehoord had.

Tim rende hem achterna en wist hem nog juist bij zijn jas te grijpen. „Stel je niet zo aan," zei hij mopperend. „Natuurlijk is het Kathi niet. In de eerste plaats zou ik niet weten hoe je als hond op een muur moet kloppen, en in de tweede plaats zou Kathi gaan janken als een bezetene als ze ergens opgesloten zou zijn."

Gail en Conan waren de beide broers schoorvoetend gevolgd. Besluiteloos bleef het groepje een ogenblik staan, terwijl juist het licht op de muren van de ruïne plaats maakte voor een diepe grijze schaduw. Er schoof een kleine wolk voor de maan langs. Ze wachtten tot de schemering voorbij was. Toen de omgeving haar oude helderheid had teruggekregen stapte Conan, die de grootste en oudste van het stel was, vastberaden op de voorgevel van de villa af. Met zijn handen op de plaats waar eens een raamkozijn had gezeten, tuurde hij naar binnen.

„Is daar iemand?" riep hij. Maar zijn stem klonk zacht en niet erg vast.

Gail en de tweelingbroers keken over zijn schouder het duister in, dat de lege ruimte in de vroegere kamer ondoordringbaar maakte. In een van de hoeken vingen wat half verkoolde balken een straaltje maanlicht op, maar er was niets dat bewoog en er kwam geen antwoord.

„Laten we maar liever weggaan," fluisterde Gail zenuwachtig, terwijl ze haar broer aan zijn mouw trok.

Ze draaide zich om. Zwijgend volgden de jongens haar om hun tocht naar huis voort te zetten. Zonder dat ze het elkaar wilden bekennen slaakten ze stuk voor stuk een zucht van verlichting toen ze even later Groenendaal goed en wel achter zich hadden gelaten en aan de beklimming van de weg begonnen die tegen de zacht glooiende heuvels op liep.

„Ik geloof dat ik morgen maar eens terugga om Hoppy te helpen bij het bladeren harken," zei Conan. „Dat lijkt me een mooie gelegenheid om het zaakje bij daglicht eens te verkennen. Ik hoop dat ik daar een kans toe krijg. Maar ik geloof eerlijk gezegd niet, dat er iets in die oude ruïne te beleven is."

De tweelingbroers konden niet nalaten hun zuster nog een beetje te plagen met haar rare verzinsels. Maar alsof er niets gebeurd was begonnen ze toch al spoedig weer over

Het groepje stond doodstil aan het begin van het tuinpad en verroerde geen vin.

HET GEHEIM VAN GROENENDAAL

de film te praten. Zij hadden natuurlijk ook niet dat geklop gehoord en dus hadden ze geen reden om zich daarover op te winden.

Gail echter herinnerde zich dat griezelige geluid maar al te goed. Er ging een rilling door haar heen en ze trok, weinig op haar gemak, haar jas stevig om haar schouders, want ze herinnerde zich nog meer. Het was heel normaal dat het voorval weinig indruk op de jongens had gemaakt, maar met haar was dat anders gesteld.

Haar broers en hun vriendje waren zich van geen kwaad bewust. Zij wel. Zonder dat iemand het wist had ze een tijdje geleden het verbod overtreden, waarmee mevrouw Morgan door middel van haar bordjes ongewenste gasten buiten de deur probeerde te houden.

Gail had zich er wel voor gewacht over deze vrijmoedigheid te praten. Ze had zelfs haar beste vriendin, Liane, niet in haar geheim betrokken. En voor zover zij kon nagaan wist dus niemand iets af van de vondst die zij had gedaan tussen het struikgewas achter het uitgebrande huis: een geheimzinnig schuurtje, dat blijkbaar in geen jaren gebruikt was. Gail had het door een toeval ontdekt toen ze de hond van Ted achternazat. Kathi was er namelijk met een van haar muiltjes vandoor gegaan en maakte aanstalten haar prooi in de achtertuin van Groenendaal te verstoppen.

Het kleine houten gebouwtje was van onder tot boven begroeid met klimop. Toen Gail het stof van het venster had geveegd en naar binnen had gegluurd, had ze een oude werkbank zien staan met een brede la eronder die geknipt was als bergplaats voor schriften, waar nieuwsgierige jongetjes maar beter van af konden blijven. Impulsief had ze meteen net gedaan alsof het verscholen schuurtje van haar was. Nog diezelfde dag had ze er haar intrek genomen om het te gebruiken als haar privé-kantoortje. Het was er heerlijk rustig en ze kon er ongestoord zitten schrijven. In elk geval hoefde ze zich geen zorgen te maken dat Ted en Tim op de meest ongelegen ogenblikken haar verhalen in handen zouden krijgen en haar zouden uitlachen om haar gefantaseer.

Maar — Gail was er zich diep van bewust — met dat al had ze dan toch maar een overtreding begaan.

Zou ze de moed hebben om naar haar schuilplaats terug te keren na wat er zo juist was gebeurd? Het geheimzinnige geklop klonk nog steeds in haar oren na. Hoe langer ze erover nadacht, hoe meer ze begon te vrezen dat het de aanwezigheid had verraden van iemand die haar het schuurtje achter de oude ruïne had zien binnensluipen en die van de gelegenheid gebruik had gemaakt om haar een waarschuwing toe te dienen: de waarschuwing om weg te blijven van het terrein van Groenendaal, waar zij niet thuishoorde en waar zij niets te zoeken had.

HOOFDSTUK 2

EEN PAAR GOUDEN KANDELAARS

De volgende morgen werd Gail pas laat wakker. Toen ze zag dat het een heldere dag was met licht vriezend weer, sprong ze vlug uit haar bed. De zaterdagen waren veel te kort, vooral in het najaar, om lang te blijven slapen. Als het haar niet te veel tegenliep, kreeg ze misschien een kansje om weer wat te gaan werken in haar geheime kantoortje.

„O wee," fluisterde ze, met haar hand voor haar mond, „dat was ik helemaal vergeten. Het is misschien maar beter dat ik er voorlopig niet naar toe ga."

Ze begon haar haar te kammen, terwijl ze in de spiegel stond te staren zonder zich hiervan bewust te zijn. Gewoonlijk bleef er van dingen die je in het donker de schrik op het lijf hadden gejaagd, bij daglicht niets over. Maar deze morgen leek het klopgeluid, dat ze bij het hek van Groenendaal had gehoord, haar nog even griezelig toe als de avond tevoren.

„Ik geloof dat het hier in de buurt echt begint te spoken," mopperde ze tegen haar spiegelbeeld. „Laatst is er ook al een paar keer ingebroken en nu dit weer."

Opeens kreeg ze een idee. Waarom was ze gisteravond niet op die gedachte gekomen? Het kon best zijn dat de dief, die de omgeving al enige tijd onveilig maakte, zich op Groenendaal had verstopt of dat hij daar op zoek was gegaan naar nieuwe buit, bijvoorbeeld in de vleugel waar mevrouw Morgan de rest van haar meubilair had opgeslagen. Als dit de verklaring was voor de geheimzinnige geluiden die ze daar had opgevangen, hoefde ze niet bang te zijn om naar het verlaten schuurtje terug te keren. Er was tenslotte niemand die haar achternazat.

Ze trok haar grijze corduroyrokje en een grasgroene blouse aan. Moeder had uitgemaakt dat groen haar kleur was, omdat ze donker haar en grijze ogen had. Maar toen Gail zichzelf in de spiegel stond te bekijken, vroeg ze zich af of het eigenlijk enig verschil maakte welke kleur kleren ze droeg. Haar haar was glad en kort afgeknipt en haar ogen vertoonden alledaagse grijze tinten.

„Ik zou net zo goed lichtblauw en roze kunnen dragen," mompelde ze bij zichzelf. Met deze woorden trok ze een lange neus tegen het meisje in de spiegel, keerde zich vervolgens om en ging naar beneden.

Ted en Tim hadden al ontbeten. Ze waren buiten bezig met het bijeenharken van dorre bladeren en waren druk in gesprek, terwijl Kathi om hen heen dartelde.

„Vader wil graag dat jij vandaag de bloembedden eens onder handen neemt, Gail," zei mevrouw Foster, toen ze haar dochter een stapeltje boterhammen en een dampende beker chocolademelk voorzette. „Hij vindt dat de jongens daar veel te ruw mee omspringen. Je moet maar proberen of je er voor de middag mee klaar kunt komen, want na het eten gaan we meteen op stap naar Easton om opa en oma weer eens op te zoeken."

Gail fronste in gedachten het voorhoofd. Als de hele familie naar Easton ging en als ze haar nu eens thuis lieten. . . dan kon ze mooi van de gelegenheid gebruik maken om haar verhaal af te maken. Als ze dadelijk na de middag naar haar schuilplaats tussen de Groenendaalse struiken ging, had ze uren de tijd. Tegen die tijd zouden Hoppy, zoals de tuinman, meneer Hopkins, meestal werd genoemd, en Conan wel vertrokken zijn. Zaterdagsmiddags was Hoppy altijd te vinden bij het nieuwe huis van mevrouw Morgan — en daar was hij ver genoeg uit de buurt.

Zodra ze haar laatste hap naar binnen had gewerkt, stond Gail op om zich bij haar tweelingbroers te voegen. Tot haar verwondering trof ze alleen Ted in de tuin aan.

„Waar is Tim gebleven?" vroeg ze, terwijl ze de hark pakte die hij op een hoop bladeren had laten liggen.

„Hij is naar Groenendaal om te vragen of Conan zin heeft om vanmiddag mee te gaan naar Easton," luidde het antwoord.

„O," zei Gail droogjes.

Ze begon te werken zonder verder tijd te verspillen. Als Conan inderdaad mee op visite ging, had ze fijn het rijk alleen. Toch kon ze een gevoel van lichte teleurstelling niet van zich afzetten. Ze had zich voorgenomen om Conan te vragen wat hij dacht van de mogelijkheid die ze daarnet op haar kamer had overwogen: dat er misschien een dief in de villa verstopt zat. Als ze er met haar broers over praatte, werd ze natuurlijk weer beschuldigd van dagdromerij. Conan was veel verstandiger, vond ze.

Tim keerde een poosje later met een stuurs gezicht terug. „Conan heeft geen zin," zei hij mismoedig.

Ted was stomverbaasd. „Eerlijk niet? Waarom dan niet?"

Tim haalde zijn schouders op. „Dat wou hij niet zeggen. Dat is het hem juist. Ik kon haast geen woord uit hem krijgen. Ik geloof dat hij ergens kwaad over is."

Ietwat verstrooid ging hij op zoek naar zijn hark. Hij merkte niet eens dat Gail er gebruik van maakte en slenterde met slome passen naar de garage om een andere te halen.

Gail vond het geen prettig nieuws. Wat was er aan de hand? Conan was er de jongen niet naar om de kans af te slaan op een gezellig tochtje met zijn vriendjes. Hij was er altijd als de kippen bij als er een ritje te maken was. Zijn eigen vader was maar zelden in de gelegenheid zijn gezin mee uit te nemen. Het grootste deel van de dag werkte meneer Prescott op de wolspinnerij en voor de rest trad hij op als onbezoldigd veldwachter, zodat hij alles bij elkaar een druk bezet man was.

Er zal toch niet weer ergens zijn ingebroken? vroeg ze zich af.

Gail had het door een toeval ontdekt toen ze de hond van Ted achternazat.

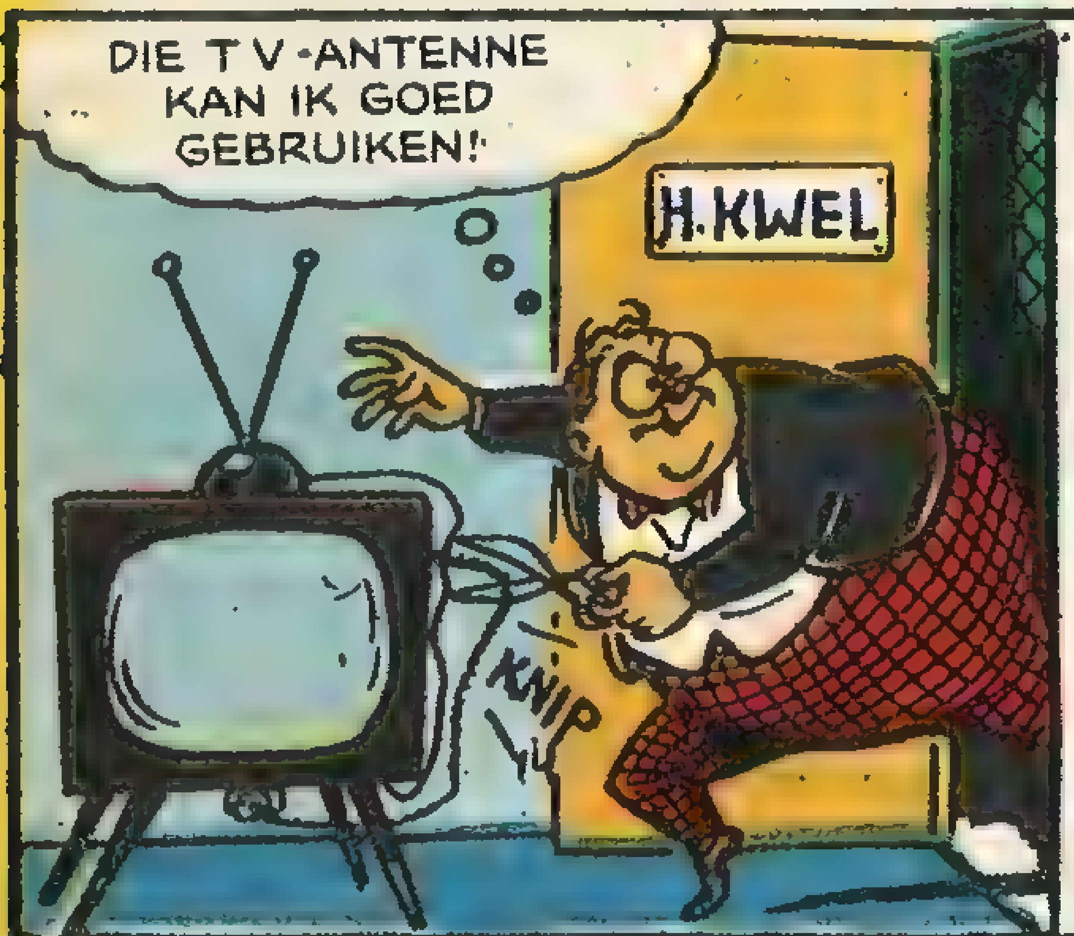
WORDT VERVOLGD

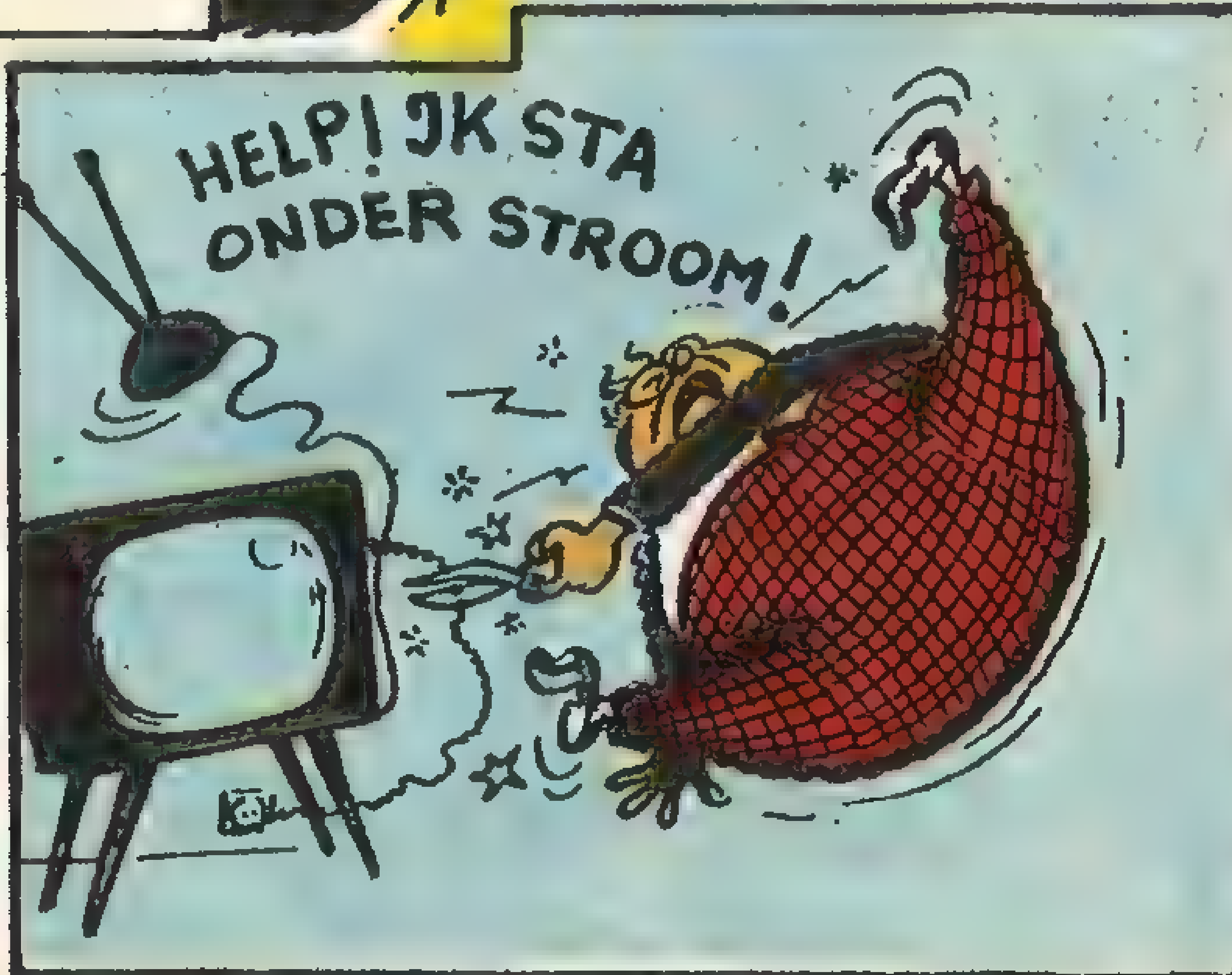
Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

AAN ZIJN GEBAREN TE ZIEN ZOU JE ZEGGEN DAT HIJ HONGER HEEFT!
UM
YUM

ZAL IK WAT ETEN HALEN?
NEE. IK WEET NIET OF MARSMANNEN ONS ETEN VERDRAGEN. LATEN WE HET EERST EENS MET KRUIDEN PROBEREN!

ALSTUBLIEFT, BEZOEKER UIT DE RUIMTE!
YUMMY! YUMMY!

DIT IS GEKOOKT SPINNEKRUID!
SLURP!

UCHE! UCHE!

PROBEER DIT MAAR EENS! IEDEREEN HOUDT VAN MIJN PUDDING!
DAT IS BETER WERK!

ZO, EN NU GA IK WEER VERDWIJNEN!

HIJ GAAT WAARSCHIJNLIJK NAAR ZIJN VLIEGENDE SCHOTEL! KOM MEE, JONGENS!

BILLIE HAD EEN STIL PLEKJE GEVONDEN, MAAR WERD GESTOORD DOOR EEN HOND...
SCHEER JE WEG! DIT IS NIET VOOR JOU!
SNIF!

AU! AU!
HOU JE HANDEN THUIS!
GRR!

MIJN SLANG!
HELP!

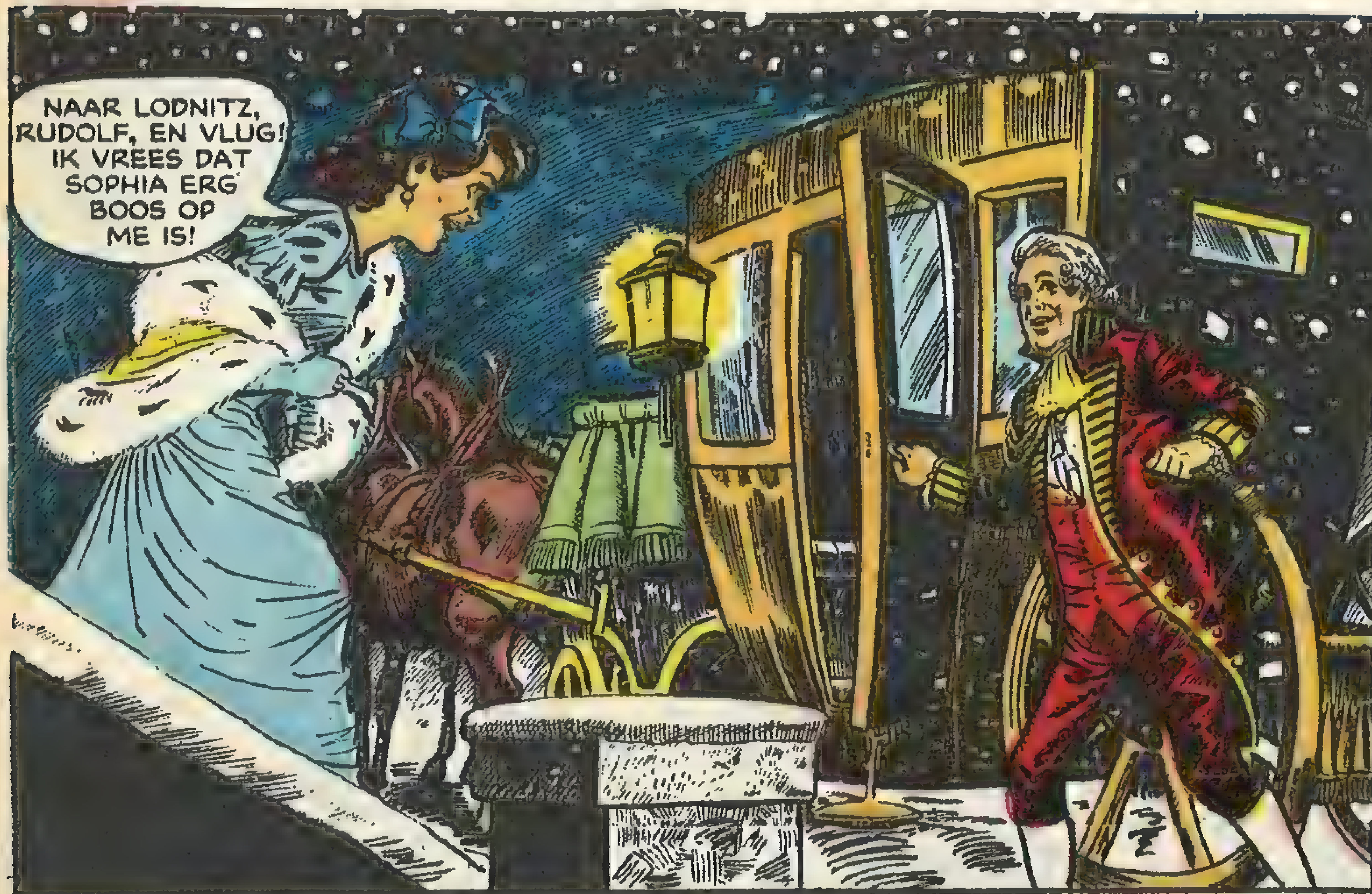

HET IS BILLIE!

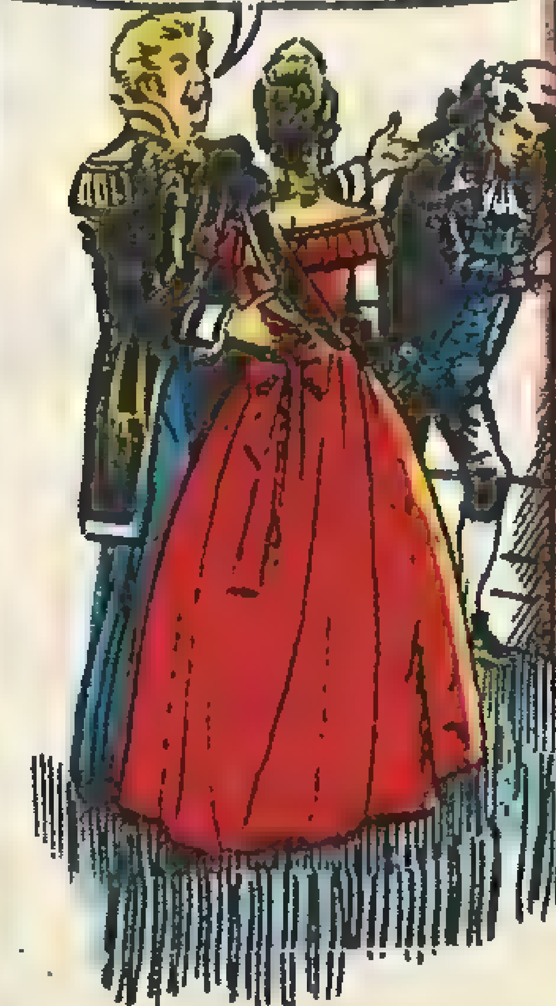

ZET HEM OP! JE BENT AL VIJFTIG KEER ROND DE SCHOOL GEREND!
STOP! HOU OP! HELP!

Prinses

HET WAS KERSTMIS IN RUVENIA. PRINSES BELINDA HAD BESLOTEN NAAR HET DORP LODNITZ TE GAAN. ZE VERLIET VLUG HET PALEIS, OMDAT ZE PRINS KRAUTZ EEN POETS GEBAKKEN HAD...

Ondeugd

BELINDA WAS AANWEZIG BIJ HET KERSTDINER, WAARBIJ HEEL HET DORP AANZAT...
DIT IS EEN GROTE EER VOOR LODNITZ.
STRAKS WORDT ER GEDANST ROND DE KERSTBOOM. KOMT U OOK?
JA, HOOR. DAARNA GA IK NAAR HET JACHTHUIS!

WAT DE JONGENS U HEBBEN VERTELD IS WAAR. SINDS KORT MOGEN WE NIET MEER IN HET BOS ROND HET JACHTHUIS!
IK BEGRIJP HET EN IK ZAL PROBEREN U TE HELPEN!

EVEN LATER...
SOPHIA, WAT IS DAT VOOR EEN PLAATS?
DAT IS HET DORP LODNITZ.

OPEENS REED PRINS KRAUTZ IN GALOP WEG...
MIJN KERSTBOOM!
BELINDA!
LIEVE HELP!

DEZE BOOM MOET DIRECT NAAR HET PALEIS!
IS DIT JOUW WERK, BELINDA?
DE MENSEN HIER HEBBEN HEM MEER NODIG DAN WIJ. ZIJ MOGEN ZELF GEEN BOOM KAPPEN!

PRINS KRAUTZ EISTE ZIJN BOOM TERUG, MAAR TOT BELINDA'S VERBAZING...
DE BOOM WAS EEN GESCHENK AAN MIJ. IK GEEF HEM AAN DIT DORP!
NEE, DAT MAG NIET!

OP DAT MOMENT BESEFTE BELINDA DAT HAAR ZUS ONDANKS ALLES EEN GEVOELIG HART BEZAT.
WE MOGEN HET KERSTFEEST VAN DEZE MENSEN NIET BEDERVEN. HOE KUNT U ZO ZELFZUCHTIG ZIJN!

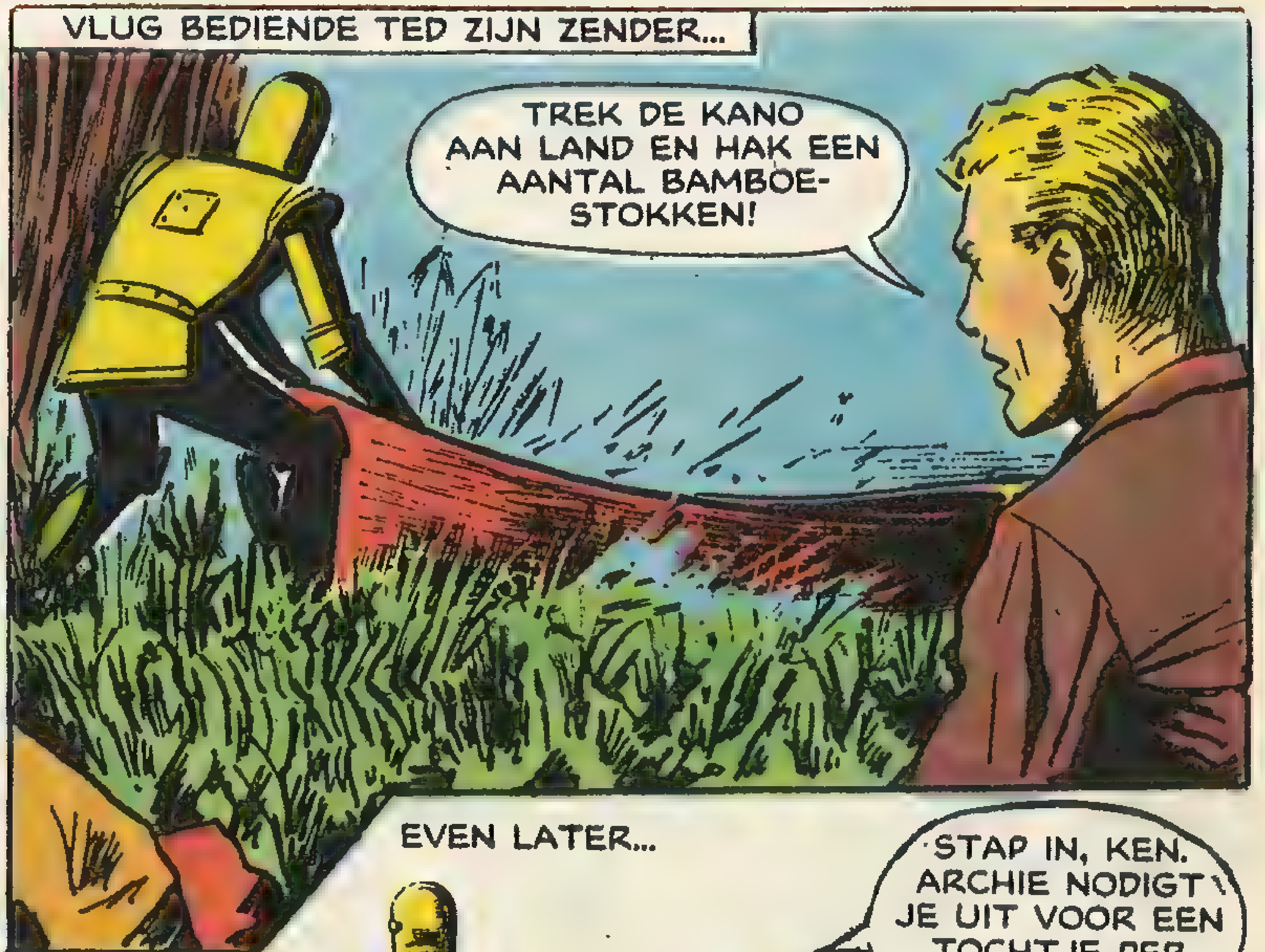

SOPHIA EN KRAUTZ HADDEN RUZIE!
LATEN WE MAAR GAAN!
EEN ECHTE RUZIE! NU HOEF IK VOORLOPIG NIET BANG TE ZIJN VOOR EEN HUWELIJK!

GRAAF FALSTEIN, DIE OOK AAN DE JACHT DEELNAM, REED MET EEN ZORGELIJK GEZICHT WEG...
PRINSES BELINDA BEMOEIT ZICH MET HET JACHTHUIS! DAT IS GEVAARLIJK!
DE AFFAIRE MET DE KERSTBOOM WAS BELANGRIJKER DAN BELINDA VERMOEDDE!

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE, IN ZUID-AMERIKA OP ZOEK NAAR EEN OUDE GOUDMIJN, HADDEN DE POLITIE BELOOFD EEN SMOKKELAARSBENDE OP TE ROLLEN. DIEP IN HET OERWOUD ZAGEN ZE OPEENS HET VOERTUIG VAN DE BOEVEN RIJDEN...

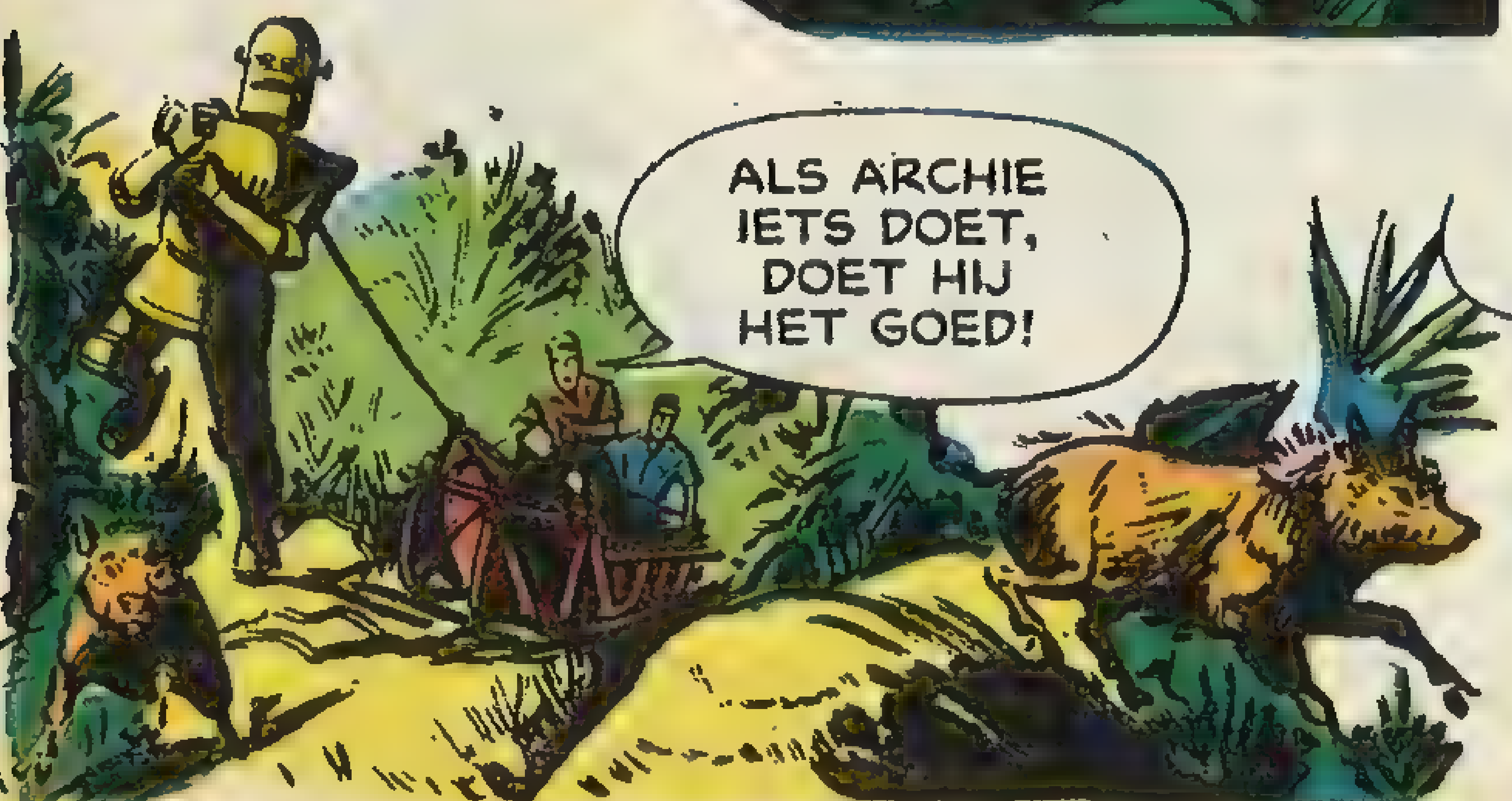

EVEN LATER...

STAP IN, KEN. ARCHIE NODIGT JE UIT VOOR EEN TOCHTJE PER SLEE!

WAT EEN UITVINDING! ALS HET MAAR WERKT!

EN HET WERKTE!...

OP DAT MOMENT KEEK EEN VAN DE SMOKKELAARS OM.

LIEVE HELP, DIE BLANKEN LEVEN NOG! HOE IS DAT MOGELIJK?!

DIE ROBOT VAN HEN MOET HEEL WAT MANS ZIJN. WE ZULLEN HEM EENS OP ZIJN STEVIGHEID TESTEN!

HET VOERTUIG REED ACHTERUIT TEGEN EEN GROTE STEEN AAN.

ZO, DIE KEI BETEKENT HUN EINDE!

KEN ZAG HET GEVAAR HET EERST.

PAS OP! DIE KERELS WILLEN ONS VERMORZELEN!

WE ZIJN ERBIJ! ZELFS ARCHIE KAN ZO'N GEVAARTE NIET TEGENHOUDEN!

VLUG BRACHT TED DE ROBOT IN ACTIE...

IK HEB EEN IDEE. LEG DIE STEEN VOOR DE SLEE!

EEN PAAR SECONDEN LATER...

VLUG, ARCHIE, GA LIGGEN! HOPELIJK SCHIET DIE STEEN OVER ONS HEEN!

HET VOLGENDE OGENBLIK...

HET IS GELUKT! WE LEVEN NOG!

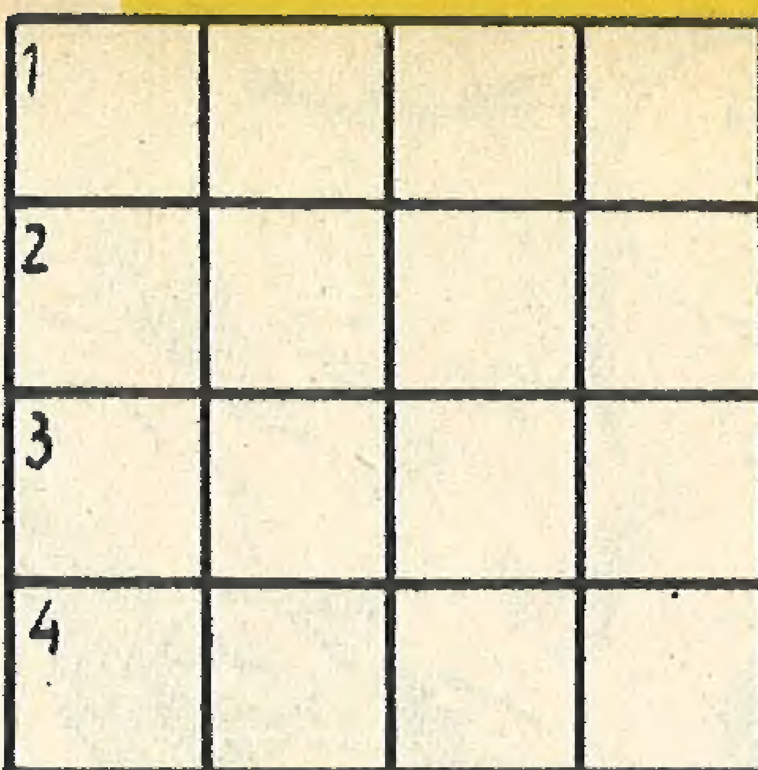
EINDELIJK BEREIKTEN ZE DE TOP VAN DE HELLING.

DE SMOKKELAARS ZIJN ER VANDOOR. NERGENS EEN SPOOR VAN HEN TE ZIEN!

OPEENS KWAM DE SLEE IN BEWEGING...

LIEVE HELP, WAT GEBEURT ER?

Wie puzzelt er mee?

Dubbel tovervierkant

Als je in deze opgave de gevraagde zeven woorden van links naar rechts goed hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden lezen.

1. Snel, ook: niet zacht
2. Zangstuk
3. Roeispaan
4. Spel met bord en schijven
5. Balspel door ruiters
6. Rivier in Duitsland
7. Vergrootglas

OPLOSSINGEN VAN DE RAADSELS UIT HET VORIGE NUMMER

Piramide

E
E N
P E N
P E E N
S P E E N
S P E L E N
S P O E L E N
O P S P E L E N
O P S P E L D E N

*

Beeldpuzzel

1 BIJL
2 HUIS
3 MILJOEN
4 NAALD
5 LADDER
6 LUCHTBALLON
7 KANDELAAR
8 HONDEHOK

De onderstreepte letters vormen het woord

BULLEBAK

*

Verminderpuzzel

LASTER - ASTER - STER - TER - ER

*

Woorden breien

KOPER - KROES - KORST - STRAK - STAAK - STAAL. Er zijn meer oplossingen mogelijk.

*

Verborgen bloemennamen

1. sering (schuimblusser in geen);
2. lelie (vele liederen);
3. anjer (aan je rechterhand).

*

VERSCHUIFPUZZEL

JOHAN
PAULA
MARIE
FREEK
WILLY

Deze vijf namen moet je net zo lang onder elkaar heen en weer schuiven tot er op een van de rijen van boven naar beneden een jongensnaam gelezen kan worden.

VISITEKAARTJE

C. WEBA
HORST

Welk beroep heeft deze meneer?

EEN-WOORD-REBUS

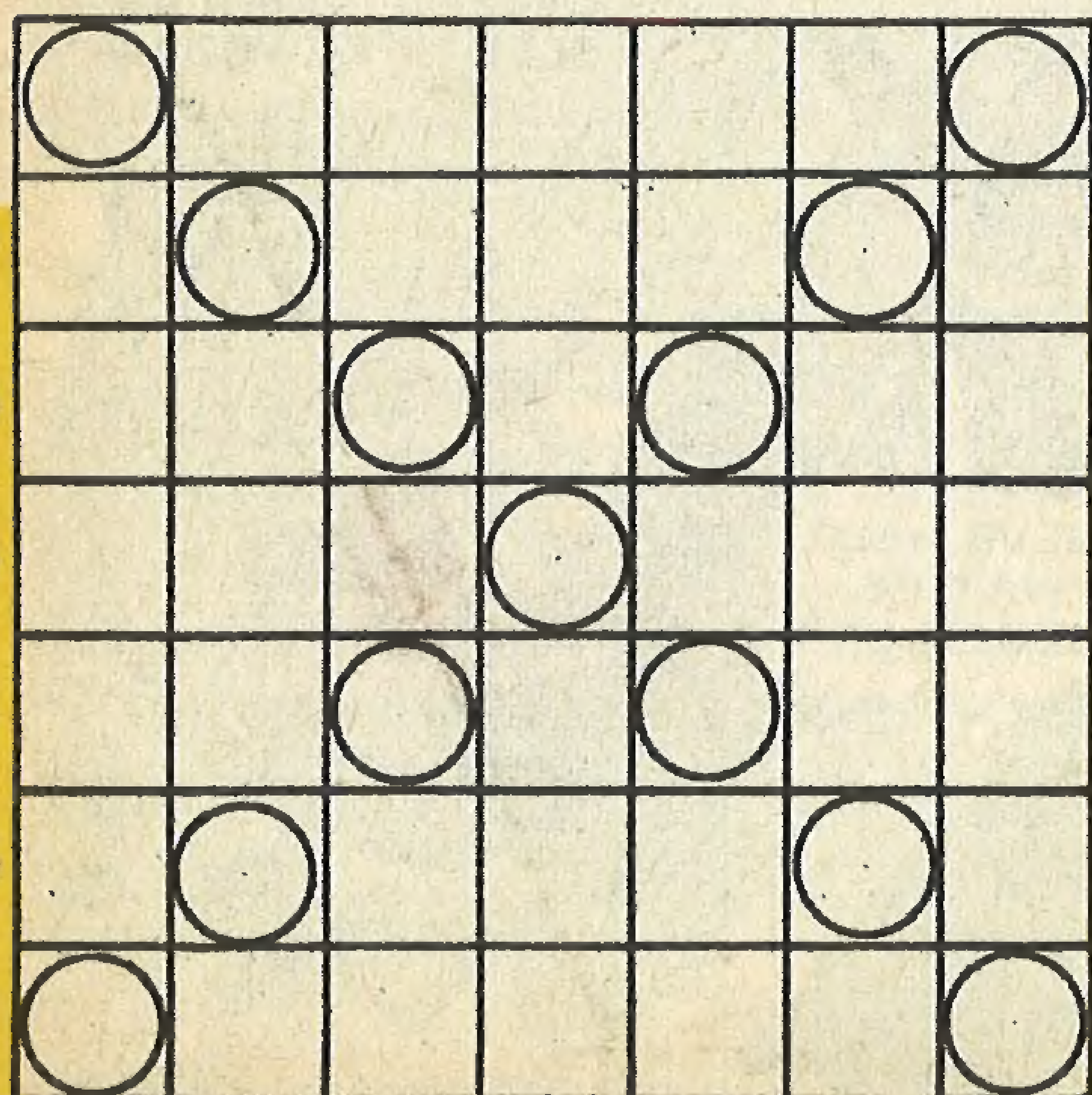

–N

KNO
je

INVULPUZZEL

In deze figuur ga je van links naar rechts de zeven gevraagde woorden invullen. Als je het goed gedaan hebt, moet je op de schuine rijen van links boven naar rechts onder en van links onder naar rechts boven twee aardrijkskundige namen kunnen lezen.

1. Bergmeubel voor linnengoed
2. Noordeuropees land, dat aan Rusland grenst
3. Sieraad om de pols
4. Krant, die dagelijks verschijnt
5. Glasachtige bovenlaag van aardewerk
6. Wedren voor paarden
7. Iemand, die verbannen is

LINDA LIJDT SCHIPBREUK

JOE SPRIGGS EN DE MILJONAIRSDOCHTER LINDA BARRINGTON, SAMEN BELAND OP EEN EILAND IN DE STILLE OCEAAN, WAREN EINDELIJK VRIENDEN GEWORDEN. OP EEN DAG ZAGEN ZE EEN VLIEGTUIG...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of oer bezorger.